

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (трети разширен състав)

2 октомври 2001 година*

„Иск за отмяна – Акт на Европейския парламент относно разпоредба на неговия вътрешен правилник за дейността– Декларация за образуване на група по смисъла на член 29 от Правилника за дейността на Европейския парламент – Допустимост – Възражение за незаконност – Равно третиране – Зачитане на основните права – Принципи на демокрация и на пропорционалност – Свободно сдружаване – Защита на оправданите правни очаквания – Парламентарни традиции на държавите-членки – Съществено процесуално нарушение – Злоупотреба с процесуални правомощия”

По съединени дела T-222/99, T-327/99 и T-329/99

Jean-Claude Martinez, член на Европейския парламент, живеещ в Montpellier (Франция),

Charles de Gaulle, член на Европейския парламент, живеещ в Париж (Франция),

за които се явява адв. F. Wagner, avocat,

ищци по дело T-222/99,

Front national, със седалище в Saint-Cloud (Франция), за който се явява адв. A. Nivière, avocat,

ищец по делото T-327/99,

Emma Bonino, член на Европейския парламент, живееща в Рим (Италия),

Marco Pannella, член на Европейския парламент, живеещ в Рим (Италия),

Marco Cappato, член на Европейския парламент, живеещ във Vedano al Lambro (Италия),

Gianfranco Dell'Alba, член на Европейския парламент, живеещ в Ливорно (Италия),

Benedetto Della Vedova, член на Европейския парламент, живеещ в Tirano (Италия),

Olivier Dupuis, член на Европейския парламент, живеещ в Рим,

Maurizio Turco, член на Европейския парламент, живеещ в Pulsano (Италия),

Lista Emma Bonino, със седалище в Рим,

---

* Езици на производството: френски и италиански.
61999A0222 – ЦПР - финализиран

за които първоначално се явяват адв. А. Tizzano и G. M. Roberti, avocats,
след това адв. G. M. Roberti,

ищци по делото T-329/99,

срещу

Европейския парламент, за който се явяват г-н G. Garzón Clariana, г-н J. Schoo, г-н Н. Krück и г-н А. Caiola, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник,

с предмет искане за отмяна, по дело T-222/99, на Решението на Европейския парламент от 14 септември 1999 г. относно тълкуването на член 29, параграф 1 от Правилника за дейността на Европейския парламент, по дело T-327/99, на Решението на Европейския парламент от 14 септември 1999 г. за разпускане с обратно действие на „Groupe technique des députés indépendants (TDI) - Groupe mixte” и по дело 329/99, на Решението на Европейския парламент от 14 септември 1999 г., с което същият е приел становището на Комисията по конституционните въпроси относно съответствието на декларацията за образуване на „Groupe technique des députés indépendants (TDI) - Groupe mixte” с член 29 от Правилника за дейността на Европейския парламент,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪДНА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(трети разширен състав),

в състав: г-н J. Azizi, председател, г-н К. Lenaerts, г-н R. M. Moura Ramos, г-н М. Jaeger и г-н М. Vilaras, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, администратор,

предвид изложението в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 13 февруари 2001 г.,

постанови настоящото

Решение

Нормативна рамка

1. Правилникът за дейността на Европейския парламент, във варианта в сила от 1 май 1999 г. (ОВ 1999 г., L 202, стр. 1, по-нататък „Правилникът”), разпорежда, в член 29, озаглавен „Образуване на политическите групи”, следното:

„1. Членовете на ЕП могат да образуват групи според политическата си ориентация.

2. Всяка политическа група трябва да се състои от членове, принадлежащи на повече от една държава-членка. Минималният брой необходими членове за образуване на една политическа група се определя на двадесет и трима членове, ако те принадлежат към две държави-членки, на осемнадесет, ако те принадлежат на три държави-членки и на четиринадесет, ако те принадлежат на четири или повече държави-членки.

3. Всеки член на ЕП може да членува само в една политическа група.

4. Образоването на политическа група трябва да бъде декларирано пред председателя. Тази декларация трябва да посочва наименованието на групата, имената на нейните членове и състава на нейното бюро.

5. Декларацията за образуване на политическа група се публикува в *Официален вестник на Европейските общности.*”

2 Член 30 от Правилника относно независимите членове на ЕП, предвижда:

„1. Членовете, които не принадлежат към политическа група, имат секретариат. Правилата за това се определят от Бюрото въз основа на предложение на генералния секретар.

2. Парламентарният статут и права на тези членове на ЕП се определят от Бюрото.”

3. По силата на член 23 от Правилника, Председателският съвет се състои от председателя на Парламента и председателите на политическите групи, които имат там право на глас, и от двама представители на независимите членове на ЕП, които участват на нейните събрания без право на глас. Освен това, само политическите групи имат възможността да подават предложение за резолюция в края на дебата по избора на Комисията (член 33) и да участват в делегацията на Парламента в Помирителния комитет (член 82). Член 137 от Правилника признава, между другото, на политическите групи правото на обяснение на вота с максимална продължителност от две минути.

4. Правилникът предвижда също, че една серия от инициативи могат да бъдат предприети от една политическа група или от поне 32 членове, що се отнася до:

- представянето на кандидатурите за поста на председател, на заместник-председатели и на квестори (член 13);

- възможността за задаване на устни въпроси на Съвета и на Комисията и за искане за вписване на тези въпроси в дневния ред на Парламента (член 42);

- възможността да се правят предложения за препоръки към Съвета относно раздели V и VI на Договора за Европейския съюз, или когато не е било направено допитване до Парламента относно един международно споразумение в рамките на членове 97 или 98 от Правилника (член 49);

- исканията за дебати по актуални проблеми, спешни и от голямо значение (член 50);
- исканията за ново сезиране на Парламента въз основа на член 71, параграф 3 от Правилника;
- представянето на предложения за отхвърляне на обща позиция на Съвета (член 79);
- депозирането на изменения на общата позиция на Съвета (член 80);
- депозирането на предложение целящо да бъде поканена Комисията или Съвета на дебат преди началото на преговорите с една държава кандидатка за присъединяване (член 96);
- депозиране на предложение да се поиска от Съвета да не разрешава започването на преговори за сключването, подновяването или изменението на едно международно споразумение преди Парламентът да се е произнесъл, въз основа на доклад на неговата компетентна комисия относно мандата за предвижданите преговори (член 97);
- депозиране на предложение компетентната комисия по въпросите на външната политика и общата сигурност да направи препоръки към Съвета (член 104);
- представянето на предложения за изменение на проекта за дневния ред на Парламента (член 111);
- представянето на предложения за спешни разисквания (член 112);
- искания за разделно гласуване (член 131);
- искания за поименно гласуване (член 134);
- депозиране на изменения за разглеждане в пленарно заседание (член 139);
- искания за връщане за ново разглеждане в комисия (член 144);
- искания за приключване на дебатите (член 145);
- искания за отлагане на дебатите (член 146);
- искания за спиране или прекратяване на заседание (член 147);
- възможността да се противопоставят на тълкуването на Правилника, предложено от компетентната комисия.

5. Член 180 от Правилника относно прилагането на този правилник разпорежда:

„1. В случай на съмнение относно прилагането или тълкуването на настоящия правилник, председателят може, без да накърнява предходните

решения по въпроса, да препрати въпроса, за разглеждане, на компетентната комисия.

В случай на позоваване на Правилника, в съответствие с член 142, председателят също може да препрати въпроса на компетентната комисия.

2. Компетентната комисия решава дали е необходимо да предложи изменение на Правилника. В този случай тя спазва процедурата, предвидена в член 181.

3. Ако компетентната комисия реши, че е достатъчно само едно тълкуване на действащия правилник, тя предава тълкуването си на председателя, който информира за това Парламента.

4. Ако една политическа група или поне тридесет и двама членове се противопоставят на тълкуването на компетентната комисия, въпросът се отнася до Парламента, който се произнася с обикновено мнозинство, в присъствие поне на една трета от неговите членове. В случай на отхвърляне, въпросът се препраща отново на комисията.

5. Тълкуванията, които не са били предмет на никакво оспорване, както и тези, които са били приети от Парламента, се записват в курсив, заедно с решенията, взети по въпросите на прилагането на Правилника, под формата на забележки, отнасящи се до съответния или съответните членове от Правилника.

6. Тези забележки представляват прецеденти за бъдещото прилагане и тълкуване на въпросните членове.

(...)"

Факти в основата на спора

6. С писмо от 19 юли 1999 г., няколко члена на Парламента, от различни политически формации са съобщили на председателя на Парламента, в съответствие с член 29, параграф 4 от Правилника, образуването на „Groupe technique des députés indépendants (TDI) - Groupe mixte” (понататък „група TDI”), чиято обявена цел била да гарантира на всеки член пълното упражняване на неговия парламентарен мандат.

7. „Правилата за образуване” на групата TDI, приложени към посоченото в предходната точка писмо, съдържали следните указания:

„Различните подписали участници, заявяват, по отношение един на друг тяхната пълна политическа независимост. Следователно:

- свобода на гласуване както в комисия, така и в пленарна зала,

- всеки участник се задължава да не говори от името на всички членове на групата,

- събранията на групата имат за цел само да предоставят време за изказване, както и да разрешат всеки административен и финансов въпрос отнасящ се до групата,

- бюрото на групата се състои от представителите на различните съставляващи я участници.”

8. От протокола от пленарното заседание на Парламента от 20 юли 1999 г. (ОВ С 301, стр. 1) се установява, че председателя на Парламента е обявила „че е получила от 29 членове декларация за образуване на нова политическа група, наречена „Groupe technique des députés indépendants” (TDI)”. С писмо от същия ден, отправено до председателя на Парламента, председателите на другите политически групи, считайки че условието относно политическата ориентация, предвидено в член 29, параграф 1 от Правилника не е било спазено в случая, са поискали Комисията по конституционните въпроси на Парламента да бъде сезирана с искане за тълкуване на тази разпоредба и съответните членове да бъдат считани за независими членове на ЕП докато въпросната комисия не се произнесе.

9. С писмо от 28 юли 1999 г., председателят на Комисията по конституционните въпроси е информирал председателя на Парламента, за следното:

„По време на заседанието си на 27 и 28 юли 1999 г., Комисията по конституционните въпроси е разгледала искането за тълкуване на член 29, (параграф) 1 от Правилника, препратено от Председателският съвет в неговото заседание на 21 юли 1999 г.

След размяна на задълбочени становища и с 15 гласа „за”, 2 гласа „против” и 1 „въздържал се”, Комисията по конституционните въпроси тълкува член 29 (параграф) 1 от Правилника, по следния начин:

Декларацията за образуване на (групата TDI) не е съобразена с член 29, (параграф) 1 от (Правилника).

Действително, декларацията за образуване на тази група, по-специално приложение 2 към писмото за образуване отправено до председателя на Европейския парламент, изключва всякаква политическа ориентация. Тя дава пълна политическа независимост в рамките на тази група на различните подписали участници.

Предлагам ви да добавите, като тълкувателна бележка към Правилника, в член 29 (параграф) 1, следния текст:

„Не може да бъде прието, по смисъла на този член, образуването на група, която отрича открито всякакъв политически характер и всякаква политическа ориентация между своите участници”

(...)”

10. По време на пленарното заседание на 13 септември 1999 г., Парламентът е бил информиран от неговия председател, в съответствие с 61999A0222 – ЦПР - финализиран

член 180, параграф 3 от Правилника, за съдържанието на писмото от 28 юли 1999 г., възпроизведено в предходния точка. Групата TDI е представила, въз основа на член 180, параграф 4 от Правилника, възражение срещу тълкувателната бележка, предложена от Комисията по конституционните въпроси.

11. По време на пленарното заседание на 14 септември 1999 г., тази бележка, в съответствие с последната разпоредба на Правилника е била подложена на гласуване от Парламента, който я е приел с мнозинство на своите членове.

Производство

12. С искиви молби, депозиран в секретариата на Първоинстанционния съд, съответно на 5 октомври, 19 ноември и 22 ноември 1999 г., г-н Martinez и г-н de Gaulle (дело T-222/99), Front national (дело T-327/99) и г-жа Bonino, г-н Pannella, г-н Cappato, г-н Dell'Alba, г-н Della Vedova, г-н Dupuis, Turco и Lista Emma Bonino (по-нататък „г-жа Bonino и други“) (дело T-329/99) са предявили настоящите искиве за отмяна.

13. С отделен акт, депозиран в секретариата на Първоинстанционния съд на 5 октомври 1999 г. г-н Martinez и г-н de Gaulle са направили, по силата на член 242 ЕО, искане за отлагане на изпълнението на акта на Парламента от 14 септември 1999 г. С Определение от 25 ноември 1999 г., по дело Martinez и de Gaulle/Парламент (T-222/99 R, Recueil стр. II-3397), председателят на Първоинстанционния съд е уважил това искане, като е отложил произнасянето по въпроса за съдебните разноски.

14. Първоначално делата са били разпределени на един състав, съставен от трима съдии. След като е изслушал страните, Първоинстанционният съд, с Решение от 14 ноември 2000 г., е препратил делото пред състав, съставен от пет съдии, в съответствие с член 51, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд.

15. Въз основа на доклада на съдията докладчик, Първоинстанционният съд (трети разширен състав) е решил да открие устната фаза на производството. В рамките на мерките за организиране на производството, той е поканил страните да представят някои документи и да отговорят на някои въпроси. Страните са изпълнили тези искания в дадените им срокове.

16. Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Първоинстанционния съд въпроси са изслушани в съдебните заседания, проведени на 13 февруари 2001 г.

17. След като страните са били изслушани по този въпрос, Първоинстанционният съд (трети разширен състав) смята, че трябва да съедини настоящите дела за целите на решението, в съответствие с член 50 от Процедурния правилник.

Искания на страните

18 .По дело T-222/99, г-н Martinez и г-н de Gaulle молят Първоинстанционния съд:

- да отмени Решението на Парламента от 14 септември 1999 г. за тълкуване на неговия правилник;

- да обяви тълкуването на член 29, параграф 1 от Правилника, предложено от Комисията по конституционните въпроси на Парламента, за противоречащо на правния ред на Общността, на върховенството на закона, на основните принципи на Съюза и на основните права;

- да осъди ответника да заплати съдебните разноски.

19. По дело T-327/99, Front national моли Първоинстанционния съд:

- да отмени Решението на Парламента от 14 септември 1999 г. за разпускане на групата TDI;

- да възстанови на членовете на тази група всички техни права и прерогативи, както материални, така и морални, с обратно действие към 19 юли 1999 г., дата на съобщаването на председателя на Парламента на образуването на групата TDI;

- да пристъпи към възстановяване на работа на персонала, поставен на разположение на групата TDI, така че асистентите, техническите сътрудници и секретарите, които зависят от нея да могат да бъдат поставени отново в положението, което би трябвало да имат, с оглед на класовете и степените, които те би трябвало да имат в качеството им на членове на персонала на една парламентарна група;

- да разпoredи плащането на групата TDI, считано от 19 юли 1999 г., на различните средства, предназначени за политическите групи, въз основа на правилата приложими за тях;

- да осъди ответника да заплати съдебните разноски и адвокатските хонорари, възлизащи на 52 500 FRF.

20. В съдебното заседание, Front national се е отказал обаче от второто, третото и четвъртото си искане, което Първоинстанционният съд е взел предвид.

21. По дело T-329/99, г-жа Bonino и други молят Първоинстанционния съд:

- да отмени Решението на Парламента от 14 септември 1999 г., което обявява образуването на групата TDI за несъвместимо с член 29, параграф 1 от Правилника;

- при условията на евентуалност, да обяви, въз основа на член 241 ЕО, за незаконни и неприложими, разпоредбите на член 29, параграф 1 и член 30 от Правилника;

- да осъди ответника да заплати съдебните разноски.

22. По всички дела, Парламентът моли Първоинстанционния съд:

- да отхвърли иска като недопустим, или, в допълнение, като неоснователен;

- да осъди ищеца или ищите да заплатят съдебните разноски.

По допустимостта

23. Без да прави формално възражение за недопустимост на основание член 114 от Процедурния правилник, Парламентът поддържа, че исковете за отмяна са недопустими. Той изтъква три правни основания в подкрепа на тезата си.

24. В рамките на първото правно основание, Парламентът поддържа, по дела T-327/99 и T-329/99, че оспорваният от ищите акт не съществува. В рамките на второто правно основание, той изтъква, по трите дела, че неговият акт от 14 септември 1999 г. не може да бъде предмет на контрол за законност от съда на Общността. Третото правно основание, посочен по трите дела се основава на обстоятелството, че този акт не засяга пряко и индивидуално ищите, по смисъла на член 230, алинея 4 ЕО.

По първото правно основание, основано на несъществуването на оспорвания акт по дела T-327/99 и T-329/99

25. По дела T-327/99 и T-329/99, Парламентът се позовава на несъществуването на акта, чиято отмяна ищите искат, а именно, съответно неговото твърдяно решение от 14 септември 1999 г. относно разпускането на групата TDI, с обратно действие и неговото твърдяно решение от същия ден, с което той е приел становището на Комисията по конституционните въпроси относно съответствието на декларацията за образуване на групата TDI с член 29 от Правилника. Той поддържа, че на 14 септември 1999 г., само е приел тълкуването на посочения по-горе член, предложено от посочената комисия, според което „не може да бъде прието, по смисъла на този член, образуването на една група, която отрича открито всякакъв политически характер и всякакви политически ориентации между участниците в нея”.

26. Първоинстанционният съд подчертава обаче, че за да прецени дали актове могат да бъдат предмет на иск по силата на член 230 ЕО, трябва да се разгледа тяхната същност. Формата, в която един акт или едно решение е прието е, по принцип, без значение от гледна точка на възможността да бъде оспорван този акт или това решение чрез иск за отмяна (вж. Решение на Съда от 11 ноември 1981 г., по дело IBM/Комисия, 60/81, Recueil стр. 2639, точка 9, и Решение от 22 юни 2000 г., по дело Нидерландия/Комисия, C-147/96, Recueil стр. I-4723, точка 27; Определение на Съда от 13 юни 1991 г., по дело Sunzest/Комисия, C-50/90, Recueil стр. I-2917, точка 12).

27. Трябва следователно, да се провери, дали независимо от факта, че Актът от 14 септември 1999 г. формално е представен като приемане от Парламента на тълкуването на член 29, параграф 1 от Правилника, предложено от Комисията по конституционните въпроси, този акт може да

се разглежда като съдържащ също оспорваните от ищите решения, по дела Т-327/99 и Т-329/99.

28. Що се отнася до дело Т-327/99, трябва да се припомни, че след като председателя на Парламента е обявила, по време на пленарната сесия на 20 юли 1999 г., че е получила декларацията за образуване на групата TDI, съответствието на тази група с член 29, параграф 1 от Правилника е било оспорено от председателите на другите политически групи, които са поискали сезирането на Комисията по конституционните въпроси и са поискали, докато се чака мнението на тази комисия, съответните членове да се считат като независими членове на ЕП.

29. От окончателния протокол от пленарното заседание на Парламента от 22 юли 1999 г. (ОВ С 301, стр. 26) се установява, че Комисията по конституционните въпроси е била сезирана с „въпроса за прилагането на член 29, параграф 1 от Правилника, по-специално относно образуването на (групата TDI)”. От точка 5 от протокола от заседанието на посочената комисия от 27 и 28 юли 1999 г., става ясно, че нейният председател е представил искането за тълкуване, отправено до нея като отнасящо се до „въпроса за създаването на (групата TDI), за нуждите на установяването на нейното съответствие с разпоредбите на член 29, параграф 1 от Правилника.

30. С писмо от 28 юли 1999 г. (вж. по-горе точка 9), председателят на Комисията по конституционните въпроси е информирал председателя на Парламента за това, че посочената комисия тълкувала член 29, параграф 1 от Правилника като непозволяващ образуването на група TDI, поради това че декларацията за образуването на тази група изключвала всякаква политическа ориентация и давала пълна политическа независимост вътре в групата на различните участници, подписали декларацията. Той предложил да се добави, във връзка с член 29, параграф 1 от Правилника, тълкувателната бележка, възпроизведена в точка 9 по-горе, която била приета от Парламента по време на пленарната сесия на 14 септември 1999 г.

31. От данните, определени в точки 28 - 30, по-горе, следва, че тълкуване на член 29, параграф 1 от Правилника е било поискано от Комисията по конституционните въпроси след съобщаването на декларацията за образуването на групата TDI и на възражението, изразено от председателите на другите политически групи що се отнася до съответствието на тази декларация с разпоредбата, посочена по-горе. Тълкувателната бележка на тази разпоредба, предложена от Комисията по конституционните въпроси и одобрена от Парламента на 14 септември 1999 г., е била приета по повод на тази декларация и нейното съдържание е било определено от гледна точка на конкретния случай създаден от нея.

32. При тези обстоятелства, Парламентът не би могъл да твърди, че съдържанието на неговия акт от 14 септември 1999 г. се свежда до приемането на едно тълкуване с общо и абстрактно значение на член 29 параграф 1 от Правилника.

33. Като е утвърдил, на 14 септември 1999 г., общото тълкуване на член 29, параграф 1 от Правилника, което му е било предложено от Комисията по конституционните въпроси, той се е произнесъл, в същото време, по декларацията за образуването на групата TDI. В светлината на това общо тълкуване, той е установил, че тази група не е отговаряла на член 29, параграф 1 от Правилника и за нея е трябвало да се смята, че никога не е съществувала. В резултат на това, и без никакъв допълнителен акт да е бил необходим за тази цел, членовете, които са били декларирали образуването на групата TDI, и които Парламентът, така както е посочил в съдебното заседание, е допуснал да заседават в интервала като членове на групата TDI, са били, нещо което Парламентът не оспорва, смятани веднага за независими членове на ЕП.

34. От решението, прието от Бюрото на Парламента на 14 септември 1999 г., се установява що се отнася до разпределението, за второто полугодие на 1999 г., на кредитите, записани в бюджетната линия 3707 на Парламента и отнасящи се до разходите за секретариат, до административните разходи за функциониране и до разходите, свързани с политическите дейности на политическите групи и на независимите членове на ЕП, че решението взето същия ден от Парламента да констатира несъществуването на групата TDI е произвело действието си *ex tunc*. Наистина, решението на Бюрото на Парламента, посочено по-горе не упоменава групата TDI между групите, до които се отнася разпределянето на тези кредити, отнасящо се за посоченото полугодие, което обхваща периода включен между 19 юли и 14 септември 1999 г.

35. От гледна точка на изложения по-горе, в точки 28 - 34 анализ, трябва да се смята, че на 14 септември 1999 г., Парламентът е решил също да констатира несъществуването *ex tunc* на групата TDI, поради несъответствие с член 29, параграф 1 от Правилника.

36. Искането за отмяна на Front national, насочено срещу Решението на Парламента от 14 септември 1999 г. относно разпускането на групата TDI с обратно действие трябва да се разбира като насочено срещу решението, посочено в предната точка.

37. Предвид съображенията, изложени по-горе, правното основание, изведено от несъществуването на оспорвания акт трябва да бъде отхвърлено, що се отнася до дело T-327/99.

38. Що се отнася до дело T-329/99, от стенографския протокол за пленарното заседание на Парламента на 13 септември 1999 г. се установява, че по време на същото, председателя на Парламента е направил следното съобщение:

„Със сигурност си спомняте, че по време на заседанието на 27 и 28 юли тази година, Комисията по конституционните въпроси разгледа едно искане за тълкуване на член 29, параграф 1 от Правилника, направено от Председателският съвет по време на заседанието на 21 юли.

Комисията по конституционните въпроси направи следното заключение:
„Декларацията за образуване на Техническата група на независимите членове- смесена група, не отговаря на член 29, параграф 1 от
61999A0222 – ЦПР - финализиран

(Правилника)”. Наистина, продължава Комисията по конституционните въпроси: „Декларацията за образуване на тази група, по-специално приложение 2 към писмото за образуване, изпратено на председателя на Европейския парламент, изключва всякаква политическа ориентация. Тя дава пълна политическа независимост вътре в групата на различните участници, които са я подписали.”

Комисията по конституционните въпроси иска да бъде добавено към член 29, параграф 1 от нашия правилник, следното тълкуване: „не може да бъде прието, въз основа на този член, образуването на една група, която отрича открито всякакъв политически характер и всякаква политическа ориентация между участниците”.”

39. От стенографския протокол за пленарното заседание на Парламента на 14 септември 1999 г. следва, че в резултат на възражение на г-н Napolitano от групата ПЕС, подчертаващ, че временното издание на протокола от пленарното заседание на 13 септември 1999 г. отразява непълно декларацията на председателя на Парламента, тъй като то не възпроизвежда първата част на тази декларация относно несъответствието на декларацията за образуване на групата TDI с член 29, параграф 1 от Правилника, председателя на Парламента е посочила, че протоколът ще бъде поправен и допълнен в този смисъл.

40. След встъпването на г-н Gollnisch и г-н Dell'Alba от групата TDI, целящи по-специално да се противопоставят на тази поправка, председателя на Парламента е заявил:

„Г-н Dell'Alba, едно е ясно: знам какво казах вчера, и не само го знам, но го имам тук, пред мен, текста, който прочетох вчера, и който никой не може да оспори.

Ние имаме една процедура, която предвижда приемането на протокола, и която предвижда че колегите, които смятат, че протоколът не отговаря на това, което е било казано, могат да не го правят. Бих могла между другото, самата аз, също да смятам, че действително, моите думи не са били точно записани, така както ги изразих и така както ги намирам тук.

Следователно мога само да възприема поправката, поискана от г-н Napolitano, тъй като аз съм в по-добро положение, от който и да е, за да смятам, действително, че думите ми не са били точно отразени. Следователно, не мога да не възприема тази поправка.”

41. След възражение на г-н Pannella, от групата TDI, председателят на Парламента е добавил:

„(...)За сега, искам всеки да направи поправките на протокола (...), които смята за необходими. В съответствие с това, което ние винаги сме правили, ще обявя след това протокола, приет с поправките, които ще ми бъдат съобщени. Едва след това ще пристъпим към гласуване по противопоставянето на тълкуването което Вие изразихте.”

42. Протоколът от пленарното заседание на 13 септември 1999 г., допълнен, както е поискал г-н Napolitano, след това е бил одобрен от Парламента. От това следва, че становището, изразено от Комисията по конституционните въпроси за съответствието на декларацията за образуване на групата TDI с член 29, параграф 1 от Правилника, така както е било възпроизведено по-горе, в точка 38, е неразделна част от тълкуването на посочения член, което е било подложено на гласуване от Парламента. Нищо не показва, че при одобряването на това тълкуване, Парламентът е изразил резерва по отношение на посоченото по-горе становище.

43. Като се вземат предвид тези указания, одобряването от Парламента, на 14 септември 1999 г., на тълкувателната бележка на член 29, параграф 1 от Правилника, предложена от Комисията по конституционните въпроси, трябва да се разглежда като съдържащо приемане на позицията на посочената комисия относно съответствието на декларацията за образуване на групата TDI с този член.

44. При всяко положение, изложеният по-горе, в точки 28 - 34 анализ, и от който следва, че на 14 септември 1999 г., Парламентът е констатирал несъществуването на групата TDI поради липса на съответствие на посочената група с член 29, параграф 1 от Правилника, показва, че Парламентът е решил, същия ден, да приеме посоченото по-горе становище.

45. От това следва, че правното основание, изведено от несъществуването на оспорвания акт, трябва също да бъде отхвърлено що се отнася до дело T-329/99. Това правно основание трябва следователно да бъде отхвърлено изцяло.

46. След прегледа на това правно основание, трябва да се заключи, че с акта си от 14 септември 1999 г., Парламентът е решил да приеме общото тълкуване на член 29, параграф 1 от Правилника, предложено от Комисията по конституционните въпроси, както и становището, изразено от тази комисия относно съответствието на декларацията за образуването на групата TDI на цитираната разпоредба и да установи несъществуването *ex tunc* на посочената група поради неспазване на условието, посочено в тази разпоредба.

По второто правно основание, основано на неоспоримия характер на Акта от 14 септември 1999 г.

47. По трите дела, Парламентът твърди, че неговият акт от 14 септември 1999 г. не може да бъде предмет на иск за отмяна пред съда на Общността. По същество, той изтъква, че този акт се отнася изключително до вътрешната организация на неговата работа и не произвежда правни последици по отношение на трети лица.

48. Като начало, Първоинстанционният съд припомня, че Европейската общност е правна общност, тъй като нито актовете на нейните държави-членки, нито актовете на нейните институции са освободени от контрол за съответствие с Договора, който е основна конституционна харта, и тъй

61999A0222 – ЦПР - финализиран

като този договор е установил завършена система от способности за защита и процедури, чиято цел е да поверят на Съда контрола за законосъобразността на актовете на институциите (Решение на Съда от 23 април 1986 г., по дело *Les Verts*/Парламент, 294/83, *Recueil* стр. 1339, точка 23; Решение от 22 октомври 1987 г., по дело *Foto-Frost*, 314/85, *Recueil* стр. 4199, точка 16, и Решение от 23 март 1993 г., по дело *Weber*/Парламент, C-314/91, *Recueil* стр. I-1093, точка 8, и Определение на Съда от 13 юли 1990 г., по дело *Zwartveld* и други, C-2/88 *Imm.*, *Recueil* стр. I-3365, точка 16; вж. също Становище на Съда от 14 декември 1991 г., по дело 1/91, *Recueil* стр. I-6079, точка 21).

49. По-специално, член 230, алинея 1 ЕО, предвижда, че съда на Общността контролира законността на актовете на Парламента, предназначени да произведат правни последици по отношение на трети лица.

50. В случая, трябва първо да се отбележи, че Актът от 14 септември 1999 г. е бил приет в пленарно заседание от мнозинство от членовете на Парламента. Този акт трябва следователно да се разглежда за целите на проучването на допустимостта, като акт на самия Парламент (вж. по аналогия, Решение по дело *Les Verts*/Парламент, цитирано по-горе в точка 48, точка 20).

51. След това, трябва да се подчертае, че що се отнася до допустимостта на едно искане за отмяна, насочено срещу акт на Парламента, член 230, алинея 1 ЕО, налага, с оглед на съдебната практика, да се прави разграничение между две категории актове.

52. Не могат да бъдат предмет на иск за отмяна актовете на Парламента, които се отнасят само до вътрешната организация на неговата работа (Определение на Съда от 4 юни 1986 г., по дело *Група на европейската десница*/Парламент, 78/85, *Recueil* стр. 1753, точка 11, и Определение от 22 май 1990 г., по дело *Blot* и *Front national*/Парламент, C-68/90, *Recueil* стр. I-2101, точка 11; Решение по дело *Weber*/Парламент, цитирано по-горе в точка 48, точка 9). Попадат в първата категория актовете на Парламента, които или не произвеждат правни последици, или произвеждат правни последици само във вътрешността на Парламента, що се отнася до организацията на неговата работа и са подчинени на процедури на проверка, определени от неговия правилник (Решение по дело *Weber*/Парламент, цитирано по-горе в точка 48, точка 10).

53. Втората категория е формирана от актовете на Парламента, които произвеждат или са предназначени да произведат правни последици по отношение на трети лица, или с други думи, актове, които имат правни последици, надхвърлящи рамките на вътрешната организация на работата на институцията. Тези актове са оспорими пред съда на Общността (Решение по дело *Weber*/Парламент, цитирано по-горе в точка 48, точка 11).

54. Парламентът твърди, че Актът от 14 септември 1999 г. спада към първата категория актове и не може следователно да бъде оспорван с иск за отмяна. Ищците изтъкват, обратно, че този акт принадлежи към втората

категория, така че тяхното искане за отмяна трябва да бъде обявено за допустимо.

55 В това отношение, трябва да се припомни, че настоящите иски са насочени към отмяната на Акта от 14 септември 1999 г., с който Парламентът е решил да приеме общото тълкуване на член 29, параграф 1 от Правилника, предложено от Комисията по конституционните въпроси и позицията, изразена от нея по повод съответствието на декларацията за образуване на групата TDI с тази разпоредба от Правилника и да констатира несъществуването *ex tunc* на посочената група (вж. по-горе точка 46).

56. Наистина, вътрешният правилник на една институция на Общността има за предмет да организира вътрешното функциониране на службите в интерес на една добра администрация и правилата, които той установява имат, при това положение, основно за задача да гарантират доброто протичане на дебатите (Решение на Съда от 7 май 1991 г., по дело Nakajima/Съвет, С-69/89, Recueil стр. I-2069, точка 49).

57. Едно такова съображение, само по себе си не изключва все пак, един акт на Парламента, като този от 14 септември 1999 г. да има правни последици за трети лица (вж. Решение на Съда от 30 април 1996 г. по дело Нидерландия/Съвет, С-58/94, Recueil стр. I-2169, точка 38), а следователно и да може да бъде предмет на искане за отмяна пред съда на Общността, въз основа на член 230 ЕО.

58. Следователно, Първоинстанционният съд е този, който трябва да провери, дали може да се смята, че Актът от 14 септември 1999 г. произвежда или е предназначен да произведе правни последици, надхвърлящи рамката на вътрешната организация на работата на Парламента.

59. В това отношение, трябва да се подчертае, че Актът от 14 септември 1999 г. лишава членовете, декларирали образуването на групата TDI, от възможността да се организират, чрез тази група, в политическа група по смисъла на член 29 от Правилника, така че тези членове се смятат като независими членове на ЕП в съответствие с член 30 от този правилник. От данните, посочени в точки 3 и 4 по-горе, се установява, че те са, по този начин, поставени, при упражняването на мандата им, при условия различни от тези, свързани с принадлежността към една политическа група, каквито би трябвало да бъдат техните, ако Актът от 14 септември 1999 г. не беше приет.

60. Актът от 14 септември 1999 г. засяга следователно условията за упражняване на парламентарните функции на засегнатите членове и произвежда, при това положение, правни последици по отношение на последните.

61. Носители, по силата на член 1 от Акта от 20 септември 1976 г. за въвеждане на преки избори за членове на Европейския парламент (ОВ L 2768, стр. 5, по-нататък „Актът от 1976 г.“), на мандат за представителство на народите на обединените в Общността държави, членовете, посочени

по-горе в точки 59 и 60, трябва, от гледна точка на Акта, изхождащ от Парламента и произвеждащ правни последици що се отнася до условията за упражняване на посочения мандат, да се смятат като трети лица, по смисъла на член 230, алинея 1 ЕО, и то независимо от позицията, която лично те са възприели по време на пленарното заседание на 14 септември 1999 г., по повод гласуването за тълкувателната бележка на член 29, параграф 1 от Правилника, предложена от Комисията по конституционните въпроси.

62. Актът от 14 септември 1999 г. не би могъл, при тези условия, да се сведе до акт, спадащ към вътрешната организация на работата на Парламента. Освен това, важно е да се подчертае, че той не подлежи на никаква процедура за проверка, определена от Правилника. От това следва, че в съответствие с критериите, определени от Съда в Решението по дело Weber/Парламент, цитирано по-горе в точка 48 (точки 9 и 10), то трябва да може да бъде подложено на контрол за законност от съда на Общността в съответствие с член 230, алинея 1 ЕО.

63. С оглед на всичко изложено по-горе, второто правно основание трябва да бъде отхвърлено.

По третото правно основание, изведено от това, че ищците не са пряко и индивидуално засегнати от Акта от 14 септември 1999 г.

64. По трите дела, Парламентът поддържа, че ищците не са пряко и индивидуално засегнати по смисъла на член 230, алинея 4 ЕО от Акта от 14 септември 1999 г. Той представлявал общо и декларативно тълкуване на една разпоредба от общ характер.

65. Що се отнася до това дали Актът от 14 септември 1999 г. засяга пряко ищците, Първоинстанционният съд констатира в светлината на анализа, изложен по-горе в точки 59 и 60, че посоченият акт е пречка, без да са необходими допълнителни мерки, за г-н Martinez и г-н de Gaulle и за членовете, предявили иска по дело T-329/99, да се конституират, чрез групата TDI, като политическа група по смисъла на член 29 от Правилника, което засяга пряко условията за упражняване на тяхната функция. Посоченият по-горе акт трябва следователно да се смята като засягащ пряко тези ищци.

66. Що се отнася до дело T-327/99, трябва да се подчертае, че Front national, френска политическа партия, е юридическо лице, чийто уставен предмет се състои в това да пропагандира, чрез своите членове, идеи и политически проекти в рамките на националните и европейските институции. Той е представил листа за представители в Парламента, за изборите през м. юни 1999 г. Всички негови членове, избрани за членове на Парламента от тази листа са между членовете, декларирали образуването на групата TDI. В резултат на Акта от 14 септември 1999 г., те всички споделят положението, описано по-горе в точка 59, което засяга пряко условията на пропагандиране на идеите и проектите на партията, която те представляват в Европейския парламент, а следователно, условията на осъществяване на уставния предмет на тази политическа партия на европейско ниво.

67. Актът от 14 септември 1999 г. трябва, при това положение, да се смята като засягащ пряко Front national.

68. Що се отнася до въпроса дали Актът от 14 септември 1999 г. засяга индивидуално ищците, трябва да се припомни, че по силата на установена съдебна практика, едно физическо или юридическо лице, може да твърди, че е засегнато индивидуално, само ако спорният акт го засяга поради качествата, които са му присъщи или поради едно фактическо положение, което го определя по отношение на всяко друго лице (вж. например, Решение на Съда от 15 юли 1963 г., по дело Plaumann/Комисия, 25/62, Recueil стр. 197, 223, и Решение от 18 май 1994 г., по дело Codorniu/Съвет, С-309/89, Recueil стр. I-1853, точка 20; Решение на Първоинстанционния съд от 27 април 1995 г., по дело CSE de Vittel и др./Комисия, T-12/93, Recueil стр. II-1247, точка 36).

69. В случая, ако наистина Актът от 14 септември 1999 г. приема общото тълкуване на член 29, параграф 1 от Правилника, предложено от Комисията по конституционните въпроси, следва все пак да се припомни, на първо място, че това тълкуване е било поискано от тази комисия след възражение, направено от председателите на политическите групи след като председателя на Парламента е обявила, по време на пленарното заседание на 20 юли 1999 г., че е получила декларация относно образуването на групата TDI от група членове на ЕП, между които г-н Martinez и г-н de Gaulle, членове на Fond national, и членовете, които са предявили иска по дело T-329/99.

70. Освен това, било е установено, че това тълкуване е било предложено от Комисията по конституционните въпроси с оглед на конкретния случай, създаден от посочената декларация (вж. по-горе точки 29 - 31).

71. И накрая от анализа, изложен в рамките на първото правно основание следва, че с Акта от 14 септември 1999 г., Парламентът не само е приел общото тълкуване, посочено по-горе в точка 69, но също е възприел като свое становище, изразено от Комисията по конституционните въпроси по повод на съответствието на декларацията за образуването на групата TDI с член 29, параграф 1 от Правилника и е установил несъществуването *ex tunc* на тази група поради неспазване на тази разпоредба (вж. по-горе точка 46).

72. От това следва, че Актът от 14 септември 1999 г. засяга ищците по дела T-222/99 и T-327/99 и членовете, предявили иска по дело T-329/99, поради отделните решения, припомнени в предходната точка, които той съдържа, що се отнася до групата TDI, което определя положението на ищците по отношение на това на всяко друго лице. Той ги засяга следователно индивидуално по смисъла на съдебната практика, посочена по-горе в точка 68.

73. Що се отнася до дело T-329/99, трябва също да се уточни, че тъй като става въпрос за един и същ иск, не следва, при положение, че се окаже установено, че Актът от 14 септември 1999 г. засяга пряко и индивидуално членовете, предявили тази иск, да се проверява дали този акт засяга също пряко и индивидуално изборната коалиция Lista Emma Bonino, също ищец

по това дело (Решение на Съда от 24 март 1993 г., по време CIRFS и др./Комисия, C-313/90, Recueil стр. I-1125, точка 31).

74. С оглед на изложените по-горе съображения, третото правно основание трябва да бъде отхвърлено.

75. Ето защо исквете за отмяна трябва да бъдат обявени за допустими.

По съществуващото на спора

76. В подкрепа на техните искания за отмяна, ищите развиват съвкупност от правни основания, ту общи, ту отнасящи се до тяхното собствено дело. Техните доводи могат да бъдат разделени по същество на девет правни основания.

77. Първото правно основание е изведено от това, че Актът от 14 септември 1999 г. се основава на един погрешен прочит на член 29, параграф 1 от Правилника. Второто правно основание е изведено от нарушение на принципа за равно третиране и на разпоредбите на Правилника, както и на липсата на законова основа, доколкото Парламентът неправилно бил проверил съответствието на групата TDI с член 29 параграф 1 от Правилника и счел, че участниците в тази група не споделят политическа ориентация. Третото правно основание е основано на нарушение на принципа на равно третиране по отношение на членовете на групата TDI. Четвъртото правно основание е основано на нарушение на принципа на демокрацията. Петото правно основание е основано на нарушение на принципа на пропорционалност. Шестото правно основание е изведено от нарушение на принципа на свободното сдружаване. Седмото правно основание е основано на несъобразяването с парламентарните традиции, общи за държавите-членки. Осмото правно основание е основано на съществено процесуално нарушение. Деветото правно основание се основава на презумпция за нарушение на процедурни правила.

78. При разглеждането на всяко едно от тези правни основания ще бъдат уточнени ищите, които ги правят.

По първото правно основание, изведено от това, че Актът от 14 септември 1999 г. се основава на един грешен прочит на член 29, параграф 1 от Правилника.

79. По трите дела, ищите поддържат, че Актът от 14 септември 1999 г. се основава на един грешен прочит на член 29, параграф 1 от Правилника и противоречи на духа на Правилника. Всъщност условието, свързано с политическите ориентации, посочено в тази разпоредба било факултативно. Така както те били свободни да се организират в група въз основа на политически ориентации, членовете имали възможност да се групират по други критерии. Така член 29, параграф 1 от Правилника би трябвало да се тълкува като даващ възможност на членовете да се обединяват в зависимост от техните политически ориентации, като същевременно не изключва групиранията, лишени от такива ориентации, когато последните целят да съчетаят изискванията свързани с ефективната

организация на едно парламентарно събрание и гаранцията за техните членове за пълно упражняване на тяхната парламентарна функция.

80. По този въпрос, Първоинстанционният съд припомня, че член 29, параграф 1 от Правилника разпорежда, че членовете на ЕП могат да образуват групи според политическата си ориентация.

81. Една такава разпоредба, която се намира в член, посветен на „образуването на политически групи”, трябва задължително да се чете като означаваща, че членовете, които изберат да формират група в Парламента могат да го направят само на основата на политическа ориентация. Самият текст на член 29, параграф 1 от Правилника в съчетание с неговото заглавие, в което той се вмести, води до извода, че трябва да се изключи тезата на ищците, основана на факултативния характер на критерия, свързан с политическите ориентации, посочен от тази разпоредба.

82. Освен това, Правилникът, по-специално неговите разпоредби, посочени по-горе в точки 1- 5, неизменно се позовава на политическите групи, което безспорно изразява една концепция за организацията на европейската парламентарна асамблея, основана на формирането на групи с изключително политически характер. Една такава констатация подкрепя тезата, поддържана от Парламента, според която критерият относно политическите ориентации, съдържащ се в член 29, параграф 1 от Правилника, отговаря на едно задължително условие за образуването на една група.

83. По трите дела, ищците поддържат, че тяхната теза се подкрепя от обстоятелството, че Парламентът до тогава никога не е контролирал спазването на условието, свързано с политическите ориентации, и че групи с техническа насоченост са били приемани там в миналото. Така било разрешено образуването, през 1979 г., на „Groupe de coordination technique des groupes et des parlementaires indépendants” (по-нататък, „групата CDI”), през 1984 г., на „Groupe arc-en-ciel (Групата дъга): Федерация на Зеления алианс – Европейска алтернатива, Агалев-Еколо, Populaire danois contre l'Appartenance à la Communauté Européenne (Датското народно движение срещу членство в Европейската общност) и Европейския свободен алианс в рамките на Европейския парламент”, през 1987 г., на „Groupe technique de défense des groupes et des députés indépendants” (Техническата група за защита на групите и на независимите членове) (по-нататък, „групата СТИ”) и през 1989 г., образуването на „Група Дъга в Европейския парламент”. Front national също се позовава на образуването, по време на предишни законодатели, на групата „Европа на нациите”.

84. Все пак, дори и ако се възприеме тезата на ищците относно техническия характер на различните групи, посочени в предходната точка, обстоятелството, че образуването на такива групи не е било оспорено при наличието на разпоредба с идентично съдържание на това на член 29, параграф 1 от Правилника е без значение в контекста на анализа, изложен в точки 80 - 82 по-горе, от който следва недвусмислено, че последната разпоредба трябва да се чете като изискваща от членовете, които декларират, че се организират в група, да споделят политическа ориентация.

85. Отношението, възприето от Парламента по отношение на декларациите за образуване на групите, посочени по-горе в точка 83 трябва да се разглежда като изразяващо една различна преценка от тази по случая, в съответствие с елементите и контекста, присъщи на всяка от тези декларации, що се отнася до спазването на изискването за политическа ориентация. То не би могло, обаче, да се смята като създаващо едно правно тълкуване, според което би трябвало да се направи извод за факултативния характер на условието относно политическите ориентации, посочено от последователните версии на вътрешния правилник на Парламента.

86. Front national и г-жа Bonino и други поддържат, че техният прочит на член 29, параграф 1 от Правилника се подкрепя от факта, че Парламентът, в състава си получен в резултат на последните избори, е приел образуването на „Група на Европа на Демокрациите и на Различията” (по-долу „група ЕДР”), при положение че тази група била явно техническа група.

87. Първоинстанционният съд отбелязва, все пак, че наименованието на групата изразява една политическа визия за Европа, обща за нейните членове, оправдаваща факта, че Парламентът е, за разлика от настоящия случай, счел за спазено, от тази група, изискването за политическа ориентация поставено от член 29, параграф 1 от Правилника.

88. При всяко положение, дори и да се приеме тезата на ищите относно техническия характер на групата ЕДР, липсата на оспорване от Парламента на съответствието на тази група с член 29, параграф 1 от Правилника няма значение в рамките на проучването, направено по-горе в точки 80 - 82. Тя показва единствено, че Парламентът е направил, по отношение на декларацията за образуването на групата ЕДР, една преценка, различна от тази направена в случая по отношение на декларацията за образуването на групата TDI.

89. От анализа, изложен в двете предходни точки, се установява, че липсата на оспорване от страна на Парламента на образуването на групата ЕДР не би могло, при всяко положение, да се изтъква от ищите, за да бъде поставен под съмнение императивния характер на условието, свързано с политическите ориентации, предвидено в член 29, параграф 1 от Правилника.

90. Г-жа Bonino и други поддържат също, че обстоятелството, че Парламентът никога не е поставял под съмнение законността на сегашните политически групи, независимо че тяхната политическа идентичност се е оказала съмнителна по време на скорошните гласувания в пленарно заседание, пледира в полза на прочита на член 29, параграф 1 от Правилника, който те поддържат.

91. Никаква поука не би могла да бъде извадена, що се отнася до член 29, параграф 1 от Правилника, от поведението, възприето по време на гласуванията в пленарно заседание от членовете на политическите групи, съставляващи сегашната парламентарна асамблея. Изискването за политическа ориентация между членовете от една група не изключва

всъщност те да изразяват, в тяхното ежедневно поведение, различни политически становища по една или друга конкретна тема, в съответствие с принципа на независимост на мандата, прогласен в член 4, параграф 1 от Акта от 1976 г. и от член 2 от Правилника. Хетерогенният характер на гласуванията на членовете на една и съща политическа група трябва, следователно, при тези условия, да се разглежда не като индикатор за липса на политическа ориентация между тези членове, а като проява на принципа на независимост на мандата на члена на ЕП.

92. От това следва, че хетерогенното поведение на членовете на една и съща политическа група при гласуванията в пленарно заседание не би могло, при всяко положение, да се разбира като доказващо факултативния характер на условието относно политическите ориентации, посочено в член 29, параграф 1 от Правилника.

93. Г-жа Vonino и други изтъкват още, че обстоятелството, че Правилникът не предвижда автоматичното присъединяване на независимите членове на ЕП към една смесена група, притежаваща същите прерогативи като една политическа група, подкрепя тяхното гъвкаво тълкуване на член 29, параграф 1 от Правилника.

94. Все пак статутът, определен от Парламента за членовете, които не членуват в политическа група, не би могъл, при каквото и да е положение, да позволи да се защити един прочит на член 29, параграф 1 от Правилника, противоречащ на това, което произтича от самата буква от тази разпоредба и от другите елементи, посочени по-горе в точки 80 - 82.

95. С оглед на всичко изложено по-горе, трябва да се отхвърли първото правно основание.

По второто правно основание, изведено от нарушение на принципа на равно третиране и на разпоредбите на Правилника, както и на липса на законова основа, що се отнася до това, че Парламентът погрешно е проверил съответствието на групата TDI с член 29, параграф 1 от Правилника и приел, че членовете на тази група не споделят политическа ориентация

96. Г-н Martinez и г-н de Gaulle, както и Front national, изтъкват, че нито една разпоредба на Правилника не предоставя на Парламента правото да проверява политическите ориентации на членовете, които декларират, че образуват група. Образоването на групите спадало към инициативата на членовете, от които се искало единствено да го декларират на председателя на Парламента. Никаква процедура за признаване не била предвидена. А в случая, Парламентът бил упражнил произволен контрол върху политическата целесъобразност на образоването на групата TDI и бил станал съдник за политическите ориентации и мотивите, довели до образоването на тази група. Действайки по този начин, той бил нарушил буквата и духа на Правилника.

97. Същите ищци поддържат, че Парламентът, погрешно е направил извода за липса на политическа ориентация между членовете, декларирали образоването на групата TDI. Всъщност последните споделяли

политически ориентации, свързани с волята да гарантират на всеки член на ЕП пълното упражняване на неговия мандат. Декларацията за политическа независимост, съдържаща се в правилата за образуването на групата TDI не изключвала съществуването на такива ориентации. Актът от 14 септември 1999 г. бил всъщност едно политическо решение, непочиващо на никакво обективно основание, което би дало свобода за злоупотреби в поведението на политическите групи в Парламента.

98. Front national добавя, че членовете на групата TDI формално никога не са поемали ангажимент, по какъвто и да е начин, да не работят заедно. Напротив, след Определението по дело Martinez и de Gaulle/Парламент, цитирано по-горе в точка 13, групата TDI функционираше като всяка друга политическа група в Парламента. Тя била депозирала изменения на доклади и предложения за резолюции.

99. Г-н Martinez и г-н de Gaulle изтъкват също, че единствено поведението, възприето от членовете на една група в заседание е показателно за политическата кохерентност на тази група. В тази връзка, те цитират, както и Front national, скорошни примери от поименно гласуване, които показвали съвпадане на възгледите между членовете на групата TDI.

100. Първоинстанционният съд смята, че за да отговори на доводите, развити от ищците по повод на това правно основание, трябва, на първо място, да проучи дали Парламентът е компетентен да проверява, както той го е направил в случая, спазването на член 29, параграф 1 от Правилника от една група, чието образуване е декларирано от група членове, в съответствие с член 29 параграф 4 от Правилника. Ако се окаже, че това е така, Първоинстанционният съд ще трябва, на второ място да определи обхвата на правото на преценка, което трябва да бъде признато на Парламента, въз основа на тази компетентност и на трето място, да се изследва основателността на преценката, направена от Парламента що се отнася до неспазването от групата TDI на изискването за политически ориентации, посочено в член 29, параграф 1 от Правилника.

101. Що се отнася до първия въпрос, трябва да се подчертае, че както това следва от член 180 от Правилника, Парламентът е компетентен да следи, когато такъв е случаят, посредством сезиране на Комисията по конституционните въпроси, за правилното прилагане и тълкуване на разпоредбите на неговия вътрешен правилник. На това основание, той има, по-специално право, да контролира, както го е направил в случая, спазването от една група, чието образуване е декларирано на председателя на Парламента, в съответствие с член 29, параграф 4 от Правилника, на изискването за политически ориентации, поставено в параграф 1 от същия този член. Да се отрече едно такова право на контрол на Парламента би било равнозначно да бъде принуден да лиши последната разпоредба от всякакъв полезно действие.

102.. След това, когато става въпрос за обхвата на правото на преценка, с което разполага Парламента, въз основа на тази контролна компетентност, Първоинстанционният съд отбелязва, че нито член 29, нито която и да е друга разпоредба на Правилника определят понятието политически ориентации, посочено в параграф 1 от посочения по-горе член. Между

другото, Правилникът не изисква декларацията за образуване на една група, по смисъла на член 29 от Правилника, да бъде придружена от каквото и да е указание за политическите ориентации на членовете, които образуват тази група.

103. При тези условия, понятието за политически ориентации, трябва да се разбира като отговарящо, във всеки конкретен случай, на смисъла, който искат да му дадат, без задължително да го съобщават открито, членовете, които решават да формират една политическа група в съответствие с член 29 от Правилника. От това следва, че за членове, които декларират, че се организират в група, въз основа на тази разпоредба, се предполага, че споделят политически ориентации, били те и минимални.

104. Тази презумпция не би могла все пак да се смята за необорима. Въз основа на своята контролна компетентност, упомената по-горе в точка 101, Парламентът разполага с правото да провери спазването на изискването, поставено от член 29, параграф 1 от Правилника, когато, както го предвижда тълкувателната бележка на тази разпоредба, приета на 14 септември 1999 г. (вж. по-горе точка 9), членовете, които декларират, че учредяват група изключват открито всякаква политическа ориентация между тях, пренебрегвайки по този начин по очевиден начин, посоченото по-горе изискване.

105. Един такъв подход позволява да се съчетаят широкото разбиране, което трябва да се възприеме за понятието политически ориентации, поради субективния характер, който едно такова понятие има, от една страна, и спазването на изискването, определено в член 29, параграф 1 от Правилника, от друга страна.

106. В случая, Парламентът, утвърждавайки становището, изразено от неговата Комисия по конституционните въпроси, е счел, че декларацията за образуване на групата TDI не съответства на член 29, параграф 1 от Правилника, с мотива, че тази декларация изключва всякаква политическа ориентация и дава пълна политическа независимост, вътре в посочената група, на различните подписали участници. Една такава преценка се вписва в пределите на правото на преценка, посочено в точка 104 по-горе.

107. При тези условия, сега Първоинстанционният съд е този, който в съответствие с това, което беше изложено по-горе в точка 100, трябва да провери неговата основателност.

108. В това отношение, данните, които се съдържат в декларацията за образуване на групата TDI, според която различните подписали я участници запазват тяхната свобода на гласуване, както в комисия, така и в пленарна зала, не позволяват да се направи извода за липса на политически ориентации, между посочените участници. Действително, едно такова указание е израз на принципа на независимост на мандата, прогласен от член 4, параграф 1 от Акта от 1976 г. и от член 2 от Правилника и не би могло следователно да окаже влияние върху оценката на съответствието на една група с член 29, параграф 1 от Правилника (вж. по-горе точка 91).

109. Обстоятелството, че членовете, които се организират в група декларират, че запазват политическата си независимост едни спрямо други, също не позволява, само по себе си, да се смята, че те не споделят политически ориентации. Една декларация от този вид съвпада единствено с принципа на независимост на мандата, упоменат в предходната точка.

110. Все пак, в случая, трябва да се констатира, че специфичните последици, свързани от членовете на групата TDI с тяхната декларация за политическа независимост, а именно, от една страна, забраната за всеки участник в групата да говори от името на всички членове от групата, и от друга страна, ограничаването на предмета на събранията на групата до предоставянето на време за изказване и до уреждането на административните и финансови въпроси отнасящи се до групата, доказват по последователен начин, че участниците в посочената група са имали предвид на всяка цена да избягват да се показват обединени от политически ориентации и са изключили напълно работата по време на мандата за изразяване на общи политическа воля, идеи, или проекти, колкото и малки да са те. Тези елементи показват, че участниците в групата TDI са се договорили да отстранят всякаква опасност да бъдат разглеждани като споделящи политически ориентации и са отказали да смятат, че тази група може да служи за рамка на една обща политическа дейност, като я свеждат до чисто административни и финансови функции.

111. Участниците в групата TDI по този начин са отхвърлили категорично всякаква политическа ориентация между тях, ангажирали са се да не създават при никакви обстоятелства впечатлението, че споделят някаква ориентация от такова естество и са изключили предварително всякакво действие, насочено към постигане на това, дори и в конкретен случай, по време на мандата.

112. Умишленото отричане на политическите ориентации между участниците в групата TDI се потвърждава от някои откъси от писмото, адресирано от членовете от Lista Bonino до другите членове, на 13 септември 1999 г., т.е. в навечерието на пленарното заседание, по време на което Парламентът се е произнесъл относно тълкуването на член 29 от Правилника, предложено от Комисията по конституционните въпроси.

113. Това писмо съдържа всъщност следните указания:

„(...)

По време на учредителната сесия на нашия парламент, членовете от Lista Bonino поеха инициативата да предложат на всички членове, които не принадлежат към образуваната политическа група, да формират една единствена смесена група; целта беше да се сложи край на дискриминациите, до които водеха за независимите членове на ЕП нашият правилник, от една страна, и вътрешните административни и финансови разпоредби, от друга страна. В момент, когато Европейският парламент е призван за нови задачи и нови отговорности, ни се стори, че беше наше задължение, дори и да създадем впечатлението, че искаме да образуваме „противоестествени” политически съюзи, да обявим отново една дискриминация, която продължава от двадесет години, и която е

недостойна за един демократичен парламент, тъй като тя погавва уважението, което е дължимо на народната воля.

(...)

В тълкуването на Правилника, гласувано от Комисията по конституционните въпроси, което вие трябва да одобрите или отхвърлите по време на тази сесия, се казва (...), че групата TDI трябва да бъде разпусната, тъй като нейните членове са подписали декларация, която изключва всякаква политическа ориентация и утвърждава пълната независимост на политическите представители, които я съставяват. Това наистина е една смесена група, която ние искаме да учредим, преди да я видим, в крайна сметка, призната направо от (Правилника).”

114. Чрез такива указания, подписалите това писмо са държали да накарат другите членове да разберат, че независимо от първото впечатление, което може да създаде образуването на групата TDI, те не споделят никаква политическа ориентация с другите участници в тази група, и че целта на тяхното действие е насочена изключително към това да позволи на всички членове, които именно не изпитват никаква политическа ориентация с другите, да учредят смесена група, която да бъде допусната да се ползва от прерогативите, признати на политическите групи, за да може да сложи край на различията в третирането, понасяни от тези членове поради техния статут на независими членове на ЕП.

115. Ищите поддържат, че декларираната цел на групата TDI, а именно, гаранцията за всеки член на ЕП на пълното упражняване на неговия парламентарен мандат (вж. по-горе точка 6), показва съществуването на политически ориентации между участниците в групата. В това отношение, трябва да се подчертае, че между 20 юли 1999 г., дата на която председателите на другите групи в Парламента са оспорили съответствието на образуването на групата TDI с член 29 от Правилника, и приемането на Акта от 14 септември 1999 г., членовете на групата TDI, изправени пред оспорването на политическия характер на тяхната група, никога не са се позовали на целта на последната, за да докажат съществуването на политически ориентации между тях.

116. Доводите, които те са развили по време на събранията, на които е било разисквано съответствието на групата TDI с член 29, параграф 1 от Правилника са целели по същество да изтъкнат, че условието, предвидено от тази разпоредба не е императивно, че тя не изисква от членовете, които се организират в групи да доказват техните политически ориентации, че нито Парламентът, нито другите групи, не могат да се изправят като съдии на политическите ориентации на членовете на групата TDI, и че групите, съставени от членове, несподелящи политически ориентации, са били приемани в миналото и по време на настоящия мандат. Членовете на групата TDI са поставили също под съмнение съществуването на политически ориентации между членовете на политическите групи на Парламента. Те са, между другото, подчертали неизгодния характер на третирането на независимите членове на ЕП, в сравнение с това на членовете, членове на една политическа група, контраста, в това отношение, между положението в Парламента и парламентарните

традиции на някои държави-членки, както и опасността от прецедент, свързан със забраната на групата TDI.

117. В нито един момент, те не са поддържали, че целта, преследвана чрез образуването на тази група е трябвало да се схваща като доказателство за политически ориентации между тях. Напротив от указанията, възпроизведени в точка 113 по-горе, следва, че целта на групата TDI е била представена като състояща се в това да даде възможност на членове, лишени от такива ориентации заедно с други да учредят смесена група, която да може да се ползва от прерогативите на политическите групи.

118. Ищците не биха могли, при това положение, да упрекуват Парламента, че не е изтъквал указанието, съдържащо се в декларацията за образуване на групата TDI относно целите на въпросната група, като указание за съществуване на политически ориентации между участниците в тази група.

119. При всяко положение, едно такова указание не би могло да позволи да се оспори анализът, изложен по-горе в точки 111 - 115, и от който следва, че членовете на тази група са смятали открито да отричат всякакъв политически характер на последната.

120. Съгласно проучването, направено по-горе в точки 110 - 119, може да се заключи, че Парламентът с основание е счел, че декларацията за образуване на групата TDI е изразявала пълната и явна липса на политически ориентации между участниците в посочената група. Действайки по този начин, Парламентът не се е превърнал в съдник на политическите ориентации на членовете на групата, противно на това, което ищците поддържат. Той само е констатирал, с оглед на посочената по-горе декларация, че последните са отричали открито всякаква ориентация от този род, оборвайки по този начин, самите те презумпцията за политически ориентации, упомената в точки 103 и 104 по-горе. При това положение, би могло само да се направи извода за неспазване от групата TDI, на член 29, параграф 1 от Правилника, за да не бъде отнето всякакво полезно действие на тази разпоредба.

121. Това проучване не би могло да бъде оспорено, нито от обстоятелството, изложено от Front national, според което, след Определението по дело Martinez и de Gaulle/Парламент, цитирано в точка 13 по-горе, изменения на доклади и предложения за резолюции са били депозираны от името на групата TDI, нито от доказателствата, представени от г-н Martinez и г-н de Gaulle, както и от Front national, по повод поведението, възприето от членовете на групата TDI по време на гласуванията, проведени неотдавна в пленарно заседание.

122. Всъщност, когато става въпрос за инициативите, представени от името на групата TDI, от представените от Front national, по искане на Първоинстанционния съд, доказателства се установява, че тези инициативи са били всички депозираны или от един член на ЕП, който принадлежи към групата TDI, или от членове на една от съставните части на тази група. Една такава констатация засилва пълната липса на политически ориентации между съставните части на тази група, която се установява от декларацията за образуването ѝ.

123. Що се отнася до поведението на членовете на групата TDI по време на неотдавнашните гласувания в пленарно заседание, трябва да се отбележи, че, така както Парламентът го подчертава с основание в писмените си бележки, наблюдаваното съвпадане на гласуването на ниво на тази група, може да прикрива едно дълбоко разминаване в личните политически мотиви в основата на гласуването на всеки от неговите членове. То не би могло следователно да се разглежда като показател за съществуването на политически ориентации между членовете на тази група.

124. Важно е да се добави, че обстоятелството и доказателствата, посочени по-горе в точка 121, всички следват Акта от 14 септември 1999 г., така че те не биха могли, при никакво положение, да повлияят на прегледа на основателността на преценката на Парламента, съдържаща се в този акт що се отнася до несъответствието на групата TDI с член 29, параграф 1 от Правилника.

125. С оглед на всички изложени по-горе съображения, следва да се отхвърли второто правно основание.

По третото правно основание, основано на нарушаване на принципа на равно третиране по отношение на членовете на групата TDI

126. Това правно основание се състои от три части. В първата част, ищите изтъкват, че Актът от 14 септември 1999 г. представлява дискриминация между членовете на групата TDI и членовете, принадлежащи към една политическа група. Във втората част, те поддържат, че този акт дискриминира групата TDI по отношение на други технически групи. В третата част, те посочват дискриминация между групата TDI и политическите групи, образуващи сегашната парламентарна асамблея.

По първата част на правното основание

127. По трите дела ищите изтъкват, че Актът от 14 септември 1999 г. представлява дискриминация по отношение на членовете, които не принадлежат към една политическа група.

128. Действително, принадлежността към една такава група съдържа серия предимства, изразяващи се в парламентарни прерогативи и във финансово, материално и административно отношение, от които членовете на групата TDI били лишени поради факта, че Актът от 14 септември 1999 г. им отрежда статута на независим член на ЕП. Като забранява групата TDI, този акт утвърждавал, в ущърб на членовете на тази група, дискриминациите извършени в Парламента по отношение на независимите членове на ЕП, нарушавайки по този начин равенството на членовете, що се отнася до условията на упражняване на техния парламентарен мандат.

129. Същите тези аргументи, по-специално са изтъкнати от г-жа Bonino и други в подкрепа на възражението за незаконност, което те повдигат въз основа на член 241 ЕО срещу разпоредбите на член 29, параграф 1 и член 30 от Правилника.

130. Първоинстанционният съд смята, че първо трябва да се разгледа това възражение за незаконност.

131. Парламентът оспорва допустимостта на това възражение.

132. Той изтъква, че Правилникът не спада към категорията на актовете, които могат да бъдат предмет на възражение за незаконност въз основа на член 241 ЕО. Между другото, Актът от 14 септември 1999 г. не е имал за правна основа член 30 от Правилника и не представлявал мярка за изпълнението на член 29 от него, така че, в случая, не би могло да се прави възражение за незаконност на тези две разпоредби.

133. В това отношение, Първоинстанционният съд припомня, че съгласно установена съдебна практика, член 241 ЕО е израз на един общ принцип, гарантиращ на всяка страна правото да направи инцидентно оспорване, за да постигне отмяната на едно решение, което я засяга пряко и индивидуално, на валидността на един предходен акт на институциите, представляващ правната основа на оспорваното решение, ако тази страна не разполага с правото да подаде на основание на член 230 ЕО иск, насочен директно срещу такъв акт, чиито последици тя търпи така, без да е била в състояние да иска отмяната му (вж. Решение на Съда от 6 март 1979 г., по дело *Simmenthal/Комисия 92/78*, *Recueil* стр. 777, точка 39, и Решение от 19 януари 1984 г., по дело *Andersen и др./Парламент, 262/80*, *Recueil* стр. 195, точка 6).

134. Възражението за незаконност не би могло по този начин да се ограничава до актовете, имащи формата на регламент по смисъла на член 241 ЕО. Този член трябва да има широко тълкуване, за да бъде гарантиран ефективен контрол за законност на актовете на институциите с общо значение, в полза на лицата, които нямат право на пряко обжалване срещу такива актове, когато те са засегнати от решения за прилагане, които ги засягат пряко и индивидуално (Решение по дело *Simmenthal/Комисия*, цитирано по-горе в точка 133, точки 40 и 41; Решение на Първоинстанционния съд от 26 октомври 1993 г., по дело *Reinarz/Комисия, T-6/92 и T-52/92*, *Recueil* стр. II-1047, точка 56).

135. Освен това, приложното поле на този член трябва да се разпростре по отношение на актовете на институциите, които са били от значение за приемането на решението, което е предмет на иск за отмяна, дори ако тези актове формално не са послужили за правна основа на въпросното решение (Решение на Първоинстанционния съд от 4 март 1998 г. По дело *De Abreu/Съд на ЕО, T-146/96*, *Recueil FP* стр. I-A-109 и II-281, точка 27).

136. Трябва да се добави, че възражението за незаконност трябва да се ограничи до това, което е необходимо за разрешаването на спора. Действително, член 241 ЕО няма за цел да позволи на една страна да оспорва приложимостта на който и да е акт с общо значение в полза на каквото и да е обжалване. Трябва да съществува пряка правна връзка между индивидуално оспорваното решение и разглеждания акт с общо значение (Решение на Съда от 31 март 1965 г., по дело *Macchirolati Dalmas и Figli/Върховен орган, 21/64*, *Recueil* стр. 227, 245, Решение от 13 юли 1966 г., по дело *Италия/Съвет и Комисия, 32/65*, *Recueil* стр. 563, 594, и 61999A0222 – ЦПР - финализиран

Решение от 21 февруари 1984 г., по дело *Walzstahl-Vereinigung* и *Thyssen*/Комисия, 140/82, 146/82, 221/82 и 226/82, *Recueil* стр. 951, точка 20; Решение по дело *Reinarz*/Комисия, цитирано по-горе в точка 134, точка 57).

137. В случая, не подлежи на оспорване, че разпоредбите на членове 29 и 30 от Правилника, които имат значение за реда за упражняване на мандата на членовете, имат общо значение. Те се прилагат по отношение на положения, определени обективно и съдържат правни последици по отношение на категории лица, посочени общо и абстрактно (вж. по аналогия Решение на Съда от 18 март 1975 г., по дело *Acton* и др./Комисия, 44/74, 46/74 и 49/74, *Recueil* стр. 383, точка 7, и Решение от 14 февруари 1989 г., по дело *Lefèvre frère et soeur*/Комисия, 206/87, *Recueil* стр. 275, точка 13). Следователно, ищите не могат да искат отмяната им на основание на член 230 ЕО.

138. Освен това, решенията, приети от Парламента, с Акта от 14 септември 1999 г. (вж. по-горе точка 46) се основават пряко на факта, че член 29, параграф 1 от Правилника поставя образуването на една група в Парламента в зависимост от съществуването на политически ориентации между съответните членове. Цитираната разпоредба е била в основата на оспорването на образуването на групата TDI от председателите на другите политически групи и е била предмет, в резултат на това оспорване, на тълкуването, прието от Парламента на 14 септември 1999 г. С оглед на тази разпоредба, така както е уточнена от въпросното тълкуване, Парламентът е констатирал несъществуването на групата TDI и по силата на член 30 от Статута е счел съответните членове за неписани членове. Прилагането на тези две разпоредби взети заедно следователно е довело до съществуването и до съдържанието на Акта от 14 септември 1999 г.

139. При това положение, може да се заключи, че съществува пряка правна връзка между Акта от 14 септември 1999 г. и член 29, параграф 1 и член 30 от Правилника, на чиято незаконност г-жа *Wopino* и други се позовават.

140. При тези условия и с оглед на факта, че искът за отмяна подаден от г-жа *Wopino* и други е бил обявен за допустим (вж. по-горе точка 75), възражението за незаконност, насочено от тези ищци срещу член 29, параграф 1 и член 30 от Правилника трябва да бъде обявено за допустимо.

141. Трябва сега да се проучи основателността на това възражение доколкото то се основава на нарушение на принципа на равно третиране.

142. Освен доводите, изложени в точка 128 по-горе, г-жа *Wopino* и други поддържат, че ако член 29, параграф 1 от Правилника трябва да се тълкува като забраняващ образуването на група от членове, които не споделят политически ориентации, законността на разпоредбите на този член и на член 30 от Правилника взети заедно трябва да бъде оспорена от гледна точка на принципа за недискриминация. Действително прилагането на тези разпоредби взети заедно би означавало, че членовете, които нямат никаква политическа ориентация с други, не биха могли нито да се организират в група по смисъла на член 29 от Правилника, нито да са позовават на автоматично приобщаване към една смесена група. Тези членове биха били

смятани за независими членове на ЕП, което би навредило на пълното упражняване на техния парламентарен мандат.

143. Така както те са го потвърдили в съдебното заседание, г-жа Vonino и други оспорват законността на посочените по-горе разпоредби, поради това, че те пречат както на образуването на доброволна основа на една техническа група от членове, не споделящи никаква политическа ориентация, така и на автоматичното групиране на такива членове в рамките на една смесена група.

144. В това отношение, Първоинстанционният съд припомня, на първо място, че съгласно съдебната практика, Парламентът има право да взима, въз основа на правото на вътрешна организация, което му предоставят членовете 25 ВС, 199 ЕО и 112 АЕ, подходящи мерки с оглед гарантирането на доброто функциониране и протичане на неговите процедури (Решение на Съда от 10 февруари 1983 г. по дело Люксембург/Парламент, 230/81, Recueil стр. 255, точка 38 и Решение от 28 ноември 1991 г. по дело Люксембург/Парламент, С-213/88 и С-39/89, Recueil стр. I-5643, точка 29).

145. В случая, както с основание твърди Парламентът, неговото структуриране в политически групи отговаря на една серия от законни цели, продиктувани едновременно от социополитическата действителност, присъща на парламентарните демокрации, от неговите характерни особености в сравнение с националните парламентарни събрания и от функциите и отговорностите, които са му поверени от Договора, цели за осъществяването на които не биха могли да допринесат технически или смесени групи, като групата TDI, обединяващи членове, които не споделят нито една политическа ориентация.

146. Действително, структурирането на Парламента на политически групи, които обединяват членове, произхождащи от повече от една държава-членка и споделящи политически ориентации, изглежда, на първо място, като една мярка, приспособена именно, за да позволи изразяването на общата политическа воля и постигането на компромиси, които са особено необходими с оглед на особено големия брой членове, които съставляват това събрание, на изключителното разнообразие на културите, на националностите, на езиците и на националните политически движения, които са представени в него, на голямото разнообразие на дейностите на Парламента и на факта, че за разлика от националните парламенти, Парламентът не се отличава с традиционното разделение мнозинство/опозиция. В този контекст, политическата група, по смисъла на член 29 от Правилника, изпълнява една функция, която не би могла да изпълни група, съставена от членове, лишени от политически ориентации помежду си.

147. На второ място, организирането в политически групи се оправдава от значението, особено след приемането на Договора за Европейския съюз и на Договора от Амстердам, на отговорностите на Парламента при осъществяването на задачите, поверени от Договора ЕО на Общността и в процеса на приемането на актовете на Общността, необходими за изпълнението на тези задачи (вж. членове 7 ЕО, 192 ЕО - 195 ЕО, 200 ЕО и 61999A0222 – ЦПР - финализиран

201 ЕО). По-специално доброто протичане и ефикасното функциониране на процедурата, организирана от член 251 ЕО, на съвместно приемане на актове на Общността от Парламента и от Съвета (процедура, наричана „за съвместно вземане на решения“) предполагат, когато едно прибягване до Помирителния комитет, посочен в параграфи 3 - 5 от тази разпоредба, се окаже необходимо, за да се постигне споразумение по един общ проект, да бъдат предварително постигнати политически компромиси в рамките на Парламента. След това трябва делегацията на Парламента, натоварена да преговаря със Съвета на ниво на посочения по-горе комитет, да бъде съставена от членове, които могат да отразяват политическия състав на събранието, овластени да говорят от името на други членове, и които могат да бъдат подкрепени, след като бъде намерено споразумение със Съвета, нещо, за което една политическа група може ефективно да допринесе, за разлика от една група, образувана от членове, които не споделят политически ориентации.

148. На трето място, двойното изискване за политически ориентации и за принадлежност към повече от една държава-членка, на което се основава организирането на членовете в политически групи, позволява да се надвишават местните политически особености и да се насърчава европейската интеграция, посочена в Договора. Политическите групи съдействат по този начин за осъществяването на целта, преследвана от член 191 ЕО, а именно появата на политически партии на европейско ниво, като фактори за интеграцията в рамките на Съюза, на формирането на едно европейско съзнание и на изразяването на политическата воля на гражданите на Съюза. Една такава роля не би могла да бъде изпълнявана от една техническа или смесена група, съставена от членове, които отричат всякаква политическа ориентация между тях.

149. От изложения по-горе анализ следва, че разпоредбите на член 29, параграф 1 и член 30 от Правилника, взети заедно, доколкото те допускат в Парламента образуването само на групи, основани на политически ориентации и предвиждат, че членовете, които не членуват в една политическа група заседават като независими членове на ЕП, при условията определени от Бюрото на Парламента, вместо да разрешава последните да образуват техническа група или да ги обедини в една смесена група, представляват мерки на вътрешната организация, оправдани от гледна точка на характерните особености, присъщи на Парламента, на задълженията, свързани с неговото функциониране и на отговорностите и целите, които са му възложени от Договора.

150. След това, трябва да се подчертае, че съгласно съдебната практика, принципът на недискриминация, който представлява основен принцип на правото, забранява сравними положения да бъдат третирани по различен начин, или различни положения да бъдат третирани еднакво, освен ако, такива третирания са обективно оправдани (вж., по-специално Решение на Съда от 28 юни 1990 г., по дело *Noche*, C-174/89, Recueil стр. I-2681, точка 25, и цитираната съдебна практика).

151. В случая, членовете от Парламента, всички са носители на един мандат, който им е бил демократично поверен от избирателите и поемат една и съща функция на политическо представителство на европейско

61999A0222 – ЦПР - финализиран

равнище (вж. по-горе точка 61). В това си качество те споделят едно и също положение.

152. Наистина, разпоредбите на член 29, параграф 1 и член 30 от Правилника, взети заедно, въвеждат разлика между две категории членове, а именно тези, които спадат към една политическа група по смисъла на вътрешната правна уредба на Парламента и тези, които заседават като независими членове на ЕП, при условията, определени от Бюрото на Парламента. Една такава разлика е оправдана все пак от обстоятелството, че първите отговарят, противно на вторите, на едно изискване на Правилника, продиктувано от преследването на законни цели (вж. по-горе точки 145 - 149).

153. Тази разлика не би могла, при това положение, да се смята като проява на нарушение на принципа на недискриминация, така както е уточнен от съдебната практика (вж. по-горе точка 150).

154. В писмените си изложения, ищите изтъкват, в подкрепа на техните доводи, че независимите членове на ЕП, по смисъла на член 30 от Правилника са третираны дискриминационно, в сравнение с членовете на една политическа група. Те посочват една серия от различия в третирането, проявяващи се на ниво на парламентарните права и на финансовите, административните и материалните предимства, между независимите членове на ЕП и членовете на една политическа група, които представляват незаконна дискриминация.

155. От писмените изложения на страните и от документите, представени от тях по искане на Първоинстанционния съд, се установява обаче, че тези различия в третирането, които Парламентът не оспорва, произтичат не от разпоредбите на член 29, параграф 1 и член 30 от Правилника, взети заедно, а от една серия от други вътрешни разпоредби на Парламента.

156. Така:

- непризнаването, на двамата делегати на независимите членове на ЕП в Председателският съвет, на правото на глас, признато на председателите на политическите групи или на техните евентуални представители е последица от член 23 от Правилника;

- фактът, че независимите членове на ЕП не могат, за разлика от политическите групи, да депозират предложение за резолюция, в резултат на дебата за избор на Комисията, произтича от член 33 от Правилника;

- фактът, че независимите членове на ЕП са изключени от работата на делегацията на Парламента в Помирителния комитет, докато политическите групи са представлявани или в тази делегация, или във вътрешните събрания за нейната подготовка, е резултат от член 82 от Правилника;

- фактът, че един независим член на ЕП може да има парламентарните прерогативи, признати на политическите групи само с подкрепата на 31

други членове, произтича от различните разпоредби на Правилника, описани в точка 4 по-горе;

- фактът, че независимите членове на ЕП, членове на една и съща политическа формация не разполагат, за разлика от политическите групи, с правото да разясняват тяхната обща позиция по едно окончателно гласуване, произтича от член 137 от Правилника;

- фактът, че независимите членове на ЕП не са взимани предвид при разпределянето на постове на председател на Парламента и на квестор, на председател и на заместник-председател на комисиите и на интерпарламентарните делегации, посочени в глави XX и XXI на Правилника, че те се взимат предвид на второ място, за предоставянето на постове на членове на тези комисии и делегации, и че те са изключени от делегациите *ad hoc*, създадени от Председателският съвет и от делегацията в конференцията на специализираните органи по делата на Общността, посочена в член 56 от Правилника, произтича от приложението на метода, наречен „D'Hondt”, използван от Парламента за разпределяне на посочените по-горе постове и от обстоятелството, че делегатите на независимите членове на ЕП, участващи в Председателският съвет, орган, компетентен в тази материя, не разполагат с право на глас;

- разликата в третирането, правена между независими членове на ЕП и политическите групи, от гледна точка на секретариат, е резултат от Решения на Бюрото на Парламента, взети въз основа на член 22 от Правилника;

- различното третиране на независимите членове на ЕП и на политическите групи, що се отнася до разпределянето на кредитите въз основа на бюджетната линия 3707 за специфичните разходи на Парламента относно разходите за секретариат, административните разходи и за разходите за осъществяване на функциите и разходите, свързани с политическите дейности на политическите групи и на независимите членове на ЕП, произтича от решения на Бюрото на Парламента, приети въз основа на член 22 от Правилника;

- обстоятелството, че независимите членове на ЕП са изключени, за разлика от политическите групи, от възможността да се ползват от услугите на Парламента, а именно, във връзка със симултанния превод, е последица от административната уредба на Парламента относно събранията на политическите групи.

157. Безспорно, Парламентът е този, който трябва да провери дали положението, което е резултат от прилагането на различните вътрешни разпоредби, описани в предходната точка съответства, във всички свои аспекти, на принципа на равно третиране, така както е уточнен от съдебната практика (вж. по-горе, точка 150). В това отношение, трябва да се подчертае, че ако осъществяването на законните цели, преследвани от Парламента чрез неговото организиране в политически групи, оправдава тези групи, и чрез тях, членовете, които членуват в тях, да се ползват от някои прерогативи и улеснения в сравнение с независимите членове на ЕП, Парламентът има задължението да проучва, при спазване на вътрешните

процедури, предвидени за тази цел, дали различията в третирането между тези две категории членове, които произтичат от посочените по-горе вътрешни разпоредби, са всички необходими и, следователно, обективно оправдани от гледна точка на посочените по-горе цели. Когато това е необходимо, той ще трябва, в рамките на своето право да определя вътрешната организация, да поправи неравенствата, съдържащи се в посочените разпоредби, които не отговарят на това изискване за необходимост, и които биха могли, следователно, да бъдат оценени като дискриминационни при един контрол за законност, който би бил поискан от съдията на Общността по повод на актове на Парламента, приети въз основа на тези разпоредби (вж. по-горе, точки 48 - 62).

158. Все пак, в случая се налага да се приеме, че г-жа Vonino и други не повдигат въпроса за незаконността на различните разпоредби, описани в точка 156 по-горе. В съдебното заседание, те са потвърдили, че възражението за незаконност, заявено в техния иск за отмяна е насочено срещу член 29, параграф 1 и член 30 от Правилника, а не срещу вътрешните разпоредби на Парламента, определящи статута на независимия член на ЕП.

159. При всяко положение, нарушаването на принципа на равно третиране,, от което евентуално биха били опорочени едната или другата от тези вътрешни разпоредби, би могло единствено да засегне законността на разглежданата разпоредба и на акта, който би бил приет от Парламента въз основа на нея. То не би могло обаче да обори анализа, направен по-горе в точки 144 - 153.

160. От изложения по-горе анализ следва (вж. по-горе точки 144 - 159), че възражението за незаконност на член 29, параграф 1 и член 30 от Правилника, доколкото то се основава на едно нарушение на принципа на равно третиране, трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

161. Същият този анализ води до отхвърляне на доводите, развити от ищите в рамките на първата част на разглежданото правно основание, която се основава на елементи, идентични с тези, изложени от г-жа Vonino и други за да оспорят съответствието на разпоредбите на член 29, параграф 1 и член 30 от Правилника, взети заедно с принципа на равно третиране (вж. по-горе точки 127 - 129).

162. Всъщност, трябва да се приеме, че Актът от 14 септември 1999 г., доколкото той лишава членовете, които като тези, които са декларирали образуването на групата TDI, нямат политически ориентации помежду си, от възможността да формират заедно една политическа група по смисъла на вътрешната правна уредба на Парламента и им дава статут на независим член на ЕП, само прилага последиците от неспазването, от тяхна страна, на изискването за политически ориентации, поставено от член 29, параграф 1 от Правилника и прилага по отношение на тях разрешението, предвидено от член 30 от Правилника за членовете неотговарящи на това изискване.

163. А съответствието на тези две разпоредби с принципа на равно третиране не е оспоримо (вж. по-горе точки 144 - 159).

164. От това следва, че Актът от 14 септември 1999 г. не би могъл да се смята за противоречащ на този принцип.

165. Трябва да се добави, че различията в третирането, твърдени от ищите в подкрепа на техните доводи, на което са обект, поради техния статут на независими членове на ЕП, членовете, засегнати от Акта от 14 септември 1999 г. при упражняване на техния мандат (вж. по-горе точки 155 и 156) произтичат не от този акт, а от вътрешните разпоредби на Парламента, посочени по-горе в точка 156, чиято законност обаче не е била оспорена от ищите.

166. Така, освен това, което беше установено в точка 158, по-горе, трябва да се отбележи, по дело T-327/99, че Front national, след като е подчертал различието в третирането, отредено в различни отношения за независимите членове на ЕП в сравнение с членовете на политическите групи, заявява:

„Това до такава степен, че може законно да се постави въпроса дали не са разпоредбите на правилника, които като установяват една такава дискриминация, би трябвало да бъдат оспорени. Но не такъв е предметът на настоящия иск.” (искова молба, точка 8).

167. В съдебното заседание, ищите са потвърдили, че не се позовават на незаконността на вътрешните разпоредби, посочени в точка 156 по-горе.

168. С оглед на всички изложени по-горе съображения, трябва да се отхвърли първата част на разглежданото правно основание.

По втората част на правното основание

169. По трите дела, ищите изтъкват, че Актът от 14 септември 1999 г. съдържа неоправдана дискриминация, поради това че забранява образуването на групата TDI след като при предходни мандати е било допуснато образуването на поредица от технически групи, а именно групата CDI, „Groupe arc-en-ciel” (Групата дъга): Федерация на Зеления алианс – Европейска алтернатива, Агалев-Еколо, Populaire danois contre l'Appartenance à la Communauté Européenne (Датското народно движение срещу членство в Европейската общност) и Европейския свободен алианс в рамките на Европейския парламент, на групата CTDI и групата „Arc-en-ciel Parlement Européenne” (Групата дъга в Европейския парламент). Front national посочва също допускането при предходни мандати на групата „Европа на нациите”.

170. Разрешението, при настоящия мандат, за образуване на групата ЕДР, чието естество било явно техническо, засилвало дискриминационния характер на Акта от 14 септември 1999 г. по отношение на членовете на групата TDI.

171. В това отношение Първоинстанционният съд припомня, че от анализа, изложен по-горе в точки 100 - 124, следва, че Парламентът с основание е установил несъществуването на групата TDI поради липса на съответствие с член 29 параграф 1 от Правилника, с мотива, че съставляващите въпросната група били изключили открито всякаква политическа

61999A0222 – ЦПР - финализиран

ориентация помежду си и отрекли всякакъв политически характер на тази група. При тези обстоятелства, ищците не биха могли, при никакво положение, ефективно да се позовават на различната преценка, направена от Парламента по отношение на декларациите за образуване на групите, посочени в двете предходни точки.

172. Трябва да се добави, че ищците не са оспорили тезата на Парламента, според която за разлика от членовете, декларирали образуването на групата TDI, тези които са декларирали образуването на тези различни групи, не са в нито един случай, отрекли открито всякаква политическа ориентация между тях. Положението на групата TDI и това на другите групи следователно не могат да бъдат разглеждани като сравними, така че, една разлика в третирането между първата и втората се оправдава.

173. Г-жа Bonino и други възразяват в това отношение, че тезата на Парламента води до това да се сведе условието за политическите ориентации до едно чисто формално изискване, което би било удовлетворено веднага щом членовете, деклариращи, че се организират в група не отричат открито всякаква политическа ориентация между тях. Една такава теза би довела, при това положение до деформиране на значението на член 29 от Правилника. Между другото, липсата на изрично отричане на политически ориентации от страна на членовете на групите, посочени по-горе в точки 169 и 170 не скривала съществуването на крайни политически различия между нейните членове. Освен това, не съществувала никаква разлика между една група, която като групата TDI отрича открито всякаква политическа ориентация между нейните членове и една група, която, като групата CDI, декларира изрично, че всеки член запазва своята политическа програма, както и своята свобода на изказване и на гласуване, както в комисия, така и в пленарно събрание.

174. Тезата на ищците не би могла обаче да бъде възприета. Следва да се припомни наистина, че както това се установява от анализа, направен по-горе в точки 110 - 114, отричането на политически ориентации между членовете на групата TDI не е чисто формално. То произтича от една изрично изразена воля на последните, които са искали да избегнат да бъдат приемани като споделящи такива ориентации. Пред едно толкова явно отрицание, Парламентът е могъл само да вземе предвид това отсъствие на политически ориентации и да констатира несъществуването на групата TDI поради несъответствие с изискването, определено от член 29 параграф 1 от Правилника, за да не лиши тази разпоредба от всякакво полезно действие.

175. Обратно, липсата на изрично отричане на политически ориентации, що се отнася до групите, посочени по-горе в точки 169 и 170 е могла да доведе до извода в светлината на всички факти, имащи значение, че политическите различия между членовете на тези групи, наименованието техническа група, дадено на някои измежду тях, или когато става въпрос за групата CTDI, причините от практическо естество, посочени от съответните членове в тяхната декларация за образуване на групата, не са изключвали съществуването на един минимум от политически ориентации между членовете на тези групи и не са давали следователно право да бъде поставена под съмнение презумпцията за политически ориентации, посочена в точка 103 по-горе.

176. Ако се предположи, че е установено обстоятелството, твърдяно от г-жа Vonipio и други по повод на групата CDI, според което декларацията за образуването на тази група била запазила политическата независимост и свободата на изказване и на гласуване на членовете на тази група в комисия и в пленарно събрание, то не е, поради мотивите изложени по-горе в точки 91, 108 и 109, от естество да се противопостави на предходния анализ. Това е така и когато става въпрос за групата CTDI, за декларацията за политическа независимост на нейните членове.

177. Когато става въпрос, по-специално за групата ЕДР, трябва да се добави, че противно на това, което Front national поддържа в своите писмени изложения, нейното име изразява една политическа концепция за Европа, обща за членовете, които участват в тази група, която е освен това, отразена в устава, приет от нея през м. ноември 1999 г.

178. Този устав, представен в преписката по делото от Парламента, съдържа действително следните указания:

„Групата е открита за членовете, членуващи в една Европейска асоциация на суверенните държави-нации и приема Декларацията на Организацията на обединените нации за правата на човека и парламентарната демокрация.

ЕДР се застъпва за изграждането на Европа на държавите-нации, стабилна и демократична, основана на разнообразието и културите на нейните народи. Тя е открита за лицата, които са резервирани по отношение на една засилена европейска интеграция и централизация.”

179. Такива указания позволяват да се смята, че членовете, членуващи в групата ЕДР споделят политически ориентации, характеризирани се с желанието да видят гаранции за суверенитета на държавите-членки и разнообразието на европейските народи и да не виждат да се отдава прекомерно значение на европейската интеграция и централизация. Те допринасят за това да се обясни, че Парламентът не е счел за необходимо да постави под съмнение спазването от страна на тази група на изискването, поставено от член 29, параграф 1 от Правилника.

180. Добре е също да се уточни, че противно на това, което поддържа Front national, хетерогенният характер на гласуването на членовете на групата ЕДР по време на пленарните заседания няма, поради мотивите изложени в точка 91, по-горе, никакво значение за преценката на съответствието на тази група с член 29, параграф 1 от Правилника. Front national не би могъл, при това положение, да се позовава ефективно на този елемент в подкрепа на настоящото правно основание.

181. От изложените по-горе съображения следва, че доводите на ищите, основани на неоправдана дискриминация между групата TDI и групите, посочени в точки 169 и 170 по-горе, трябва да се отхвърли.

182. Г-н Martinez и г-н de Gaulle изтъкват още, че примерите относно последните групи са породили, през последните 20 години, едно законно доверие що се отнася до допустимостта на технически групи в Парламента.

Като забранява групата TDI, Актът от 14 септември 1999 г. пренебрегвал, при това положение, принципа на защита на законното доверие.

183. В това отношение е добре да се припомни, че въз основа на една трайна съдебна практика, принципът на защита на оправданите правни очаквания, който се вписва между основните принципи на Общността (вж., по-специално Решение на Съда от 14 октомври 1999 г., по дело Atlanta/Европейска общност, С-104/97 Р, Recueil стр. I-6983, точка 52), предполага съответната институция на Общността да е дала на заинтересуваните точни гаранции, породили у тях основателни надежди (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 15 декември 1994 г., по дело Unifruit Hellas/Комисия, Т-489/93, Recueil стр. II-1201, точка 51, и цитираната съдебна практика, и Решение от 29 януари 1998 г., по дело Dubois и Fils/Съвет и Комисия, Т-113/96, Recueil стр. II-125, точка 68).

184. Все пак, в случая, липсата на възражения в Парламента по отношение на декларацията за образуване на групите, които нямат същите характерни особености като групата TDI (вж. по-горе точки 172 - 180) не би могла да се разглежда като точна гаранция, породила в съзнанието на членовете, декларирането на тази група основателна надежда що се отнася до съответствието на същата с член 29, параграф 1 от Правилника.

185. Следва да се добави, че веднага след декларацията за образуване на групата TDI, съответствието на тази група с член 29, параграф 1 от Правилника е било оспорено. Освен това, от преписката по делото не се установява, членовете, направили тази декларация, да са, между момента на оспорването на законността на тяхната група и приемането на Акта от 14 септември 1999 г., получили конкретно уверение от някой орган на Парламента, което да може да им позволи логично да очакват, че групата TDI отговаря на изискванията на посочената по-горе разпоредба.

186. От това следва, че доводите на г-н Martinez и г-н de Gaulle, основани на едно нарушаване на принципа на защита на оправданите правни очаквания, трябва да бъдат отхвърлени.

187. С оглед на всичко изложено по-горе, следва да се отхвърли и втората част на проучваното правно основание.

По третата част на правното основание

188. По трите дела, ищите изтъкват, че законността на политическите групи, съставляващи сегашната парламентарна асамблея, никога не е била оспорвана. А по повод на скорошни гласувания по чувствителни политически въпроси, съществуването на политически ориентации между членовете на тези групи се било оказало съмнително, докато членовете на групата TDI, напротив, били показали голяма политическа кохерентност. Една такава констатация засилвала дискриминационния характер на Акта от 14 септември 1999 г.

189. Първоинстанционният съд припомня обаче, че анализът, изложен по-горе в точки 100 - 124 показва, че Парламентът с основание е констатирал несъществуването на групата TDI поради нейното несъответствие с член 29

параграф 1 от Правилника, поради изричното отричане на каквато и да е политическа ориентация от съставляващите тази група. В рамките на този анализ, беше отбелязано, че основателността на преценката на Парламента не е била от естество да бъде оборена от еднородния характер на гласуванията на членовете на тази група по време на неотдавнашните сесии (вж. по-горе точки 123 и 124).

190. При тези обстоятелства, ищците не биха могли ефективно да се позовават на различната преценка, направена от Парламента по отношение на декларациите за образуване на политическите групи, съставляващи сегашната парламентарна асамблея.

191. Добре е да се добави, че те не са предоставили никакво доказателство годно да покаже, че тези групи са, както го е направила групата TDI, отrekli открито всякакъв политически характер. По изложените мотиви в точка 91 по-горе, хетерогенният характер на изразените гласувания от членовете, спадащи към една и съща политическа група по отделни въпроси, не би могъл, в това отношение да се разглежда като доказателство от такова естество.

192. Предвид на съображенията, изложени по-горе, трябва да се отхвърли третата част на разглежданото правно основание.

193. Третото правно основание трябва да бъде отхвърлено в неговата цялост.

По четвъртото правно основание, основано на нарушение на принципа на демокрацията

194. По дела T-222/99 и T-329/99, ищците поддържат, че оспорваният акт нарушава принципа на демокрацията, който е общ за държавите-членки, и който е една от основите на европейското изграждане (членове 6 ЕС, 7 ЕС, 49 ЕС и 309 ЕО; заключение на генералния адвокат г-н Tesaurо по Решение по дело Нидерландия/Съвет, цитирано в точка 57 по-горе, Recueil стр. I-2171, точка 19). Този принцип предполага народите да участват в упражняването на властта посредством едно представително събрание (Решение на Първоинстанционния съд от 17 юни 1998 г., по дело УЕАРМЕ/Съвет, T-135/96, Recueil стр. II-2335, точка 88).

195. Г-жа Vonino и други изтъкват, че в случая, забраната за образуване на групата TDI лишава независимите членове от предимствата, запазени за политическите групи и е сериозна пречка за упражняването на мандата, който им е бил демократично предоставен. Една такава забрана засягала следователно също и политическото представителство на избирателите.

196. Между няколко възможни тълкувания на правото на Общността, следвало да се избере това, което дава най-добра възможност за пълно осъществяване на демократическите ценности на Съюза (заключение на генералния адвокат г-н Tesaurо по Решението на Съда от 11 юни 1991 г., по дело Комисия/Съвет, C-300/89, Recueil стр. I-2867, I-2878).

197. Що се отнася до член 29, параграф 1 от Правилника би било добре, при това положение, да се предпочете между различните възможни

тълкувания на тази разпоредба, това, което гарантира най-добре принципа на демокрацията и участието на народите при упражняването на властта чрез едно представително събрание (Решение по дело Комисия/Съвет, цитирано по-горе в точка 196).

198. Аргументите, изложени по-горе в точки 194 - 197 се излагат и от г-жа Bonino и други в подкрепа на тяхното оспорване на законността на разпоредбите на член 29, параграф 1 и член 30 от Правилника взети заедно, доколкото те противоречат на принципа на демокрацията.

199. Първоинстанционният съд смята, че е добре, първо да разгледа възражението за незаконност, допустимо по съображенията, изложени в точки 133 -140 по-горе, доколкото то се основава на едно нарушение на посочения по-горе принцип, в светлината на аргументите, изложени по-горе в точки 194 - 197 и на тези, посочени в точка 142 по-горе, изложени от г-жа Bonino и други в тази връзка.

200. В това отношение, Първоинстанционният съд подчертава, че ако действително принципът на демокрацията представлява един основен елемент на Европейския съюз (Решение по дело UEAPME/Съвет, цитирано по-горе в точка 194, точка 89), този принцип не е пречка Парламентът да вземе мерки по вътрешната организация, насочени, както разпоредбите на член 29, параграф 1 и член 30 от Правилника, взети заедно, към това да му дадат възможност да изпълнява възможно най-добре, с оглед неговите характерни особености, институционалната роля и целите, които са му поставени от Договорите (вж. по-горе точки 144 - 149).

201. Вярно е, че независимите членове на ЕП по смисъла на член 30 от Правилника са лишени, в рамките на упражняването на тяхната функция, от възможността да се ползват от поредица парламентарни, финансови, административни и материални прерогативи, предоставени на политическите групи. Все пак, така както беше отбелязано по-горе в точки 155 и 156, едно такова положение произтича не от разпоредбите на член 29, параграф 1 и член 30 от Правилника, взети заедно, а от елементите на вътрешната правна уредба на Парламента, описани по-горе в точка 156.

202. Наистина, Парламентът е този, който трябва да провери при условията, посочени по-горе в точка 157 и под евентуалния контрол на съдията на Общността дали положението, посочено в предходната точка е, във всичките си аспекти, съвместимо с принципа на демокрацията. Този принцип не би могъл да допусне членове, на които демократично е бил даден парламентарен мандат, да видят условията на упражняване на този мандат, поради факта на тяхната непринадлежност към една политическа група, засегнати в степен, която надхвърля това, което е необходимо за осъществяването на законните цели, преследвани от Парламента чрез неговото структуриране в политически групи.

203. Все пак, в случая, трябва да се припомни, че г-жа Bonino и други не се позовават на незаконността на разпоредбите, описани по-горе в точка 156 (вж. по-горе точка 158).

204. При всяко положение, нарушаването на принципа на демокрацията, от което евентуално би била опорочена една или друга от тези вътрешни разпоредби би могло само да засегне законността на разглежданата разпоредба и на акта, който би бил приет от Парламента въз основа на тази разпоредба. То не би било обаче от естество да оспори анализа, направен по-горе в точки 144 - 149 и 200).

205. От изложения по-горе анализ следва (вж. по-горе точки 200 - 204), че възражението за незаконност на член 29, параграф 1 и член 30 от Правилника, доколкото то не се основава на нарушение на принципа на демокрацията, трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

206. Същият този анализ води до това да бъдат отхвърлени доводите, развити от ищите в рамките на разглежданото правно основание, което се основава на елементи, еднакви с тези изложени от г-жа Vonino и други, за да оспорят съответствието на разпоредбите на член 29, параграф 1 и член 30, от Правилника, взети заедно с принципа на демокрацията (вж. по-горе точки 194 - 198).

207. Действително, трябва да се припомни, че Актът от 14 септември 1999 г., доколкото той лишава членовете, които, като тези които са заявили образуването на групата TDI, нямат политически ориентации помежду си, от възможността да формират заедно една политическа група по смисъла на вътрешната правна уредба на Парламента и им дава статут на независим член на ЕП, само прилага последиците от неспазването от тяхна страна, на изискването за политически ориентации, поставено от член 29, параграф 1 от Правилника и прилага по отношение на тях разрешението, предвидено в член 30 от Правилника за членовете, които не отговарят на това изискване (вж. по-горе точка 162).

208. Съвместимостта на тези две разпоредби с принципа на демокрацията е безспорна. Следва наистина от анализа, изложен по-горе в точки 144 - 149 и 200, че те целят да дадат възможност на Парламента да изпълнява по-добре институционалната роля и целите, които са му поставени от Договорите.

209 Актът от 14 септември 1999 г., не би могъл, при тези условия, да се смята за противоречащ на принципа на демокрацията.

210. Трябва да се добави, че затрудненията, посочени от ищите в подкрепа на тяхното правно основание (вж. по-горе точка 195), понесени от членовете посочени в Акта от 14 септември 1999 г. при упражняване на тяхната функция не са следствие от посочения акт, а от вътрешните разпоредби на Парламента, описани по-горе в точка 156, чиято законност обаче не е била оспорена от ищите в рамките на настоящите искове за отмяна (вж. по-горе точки 166 и 167).

211. С оглед на изложените по-горе съображения, четвъртото правно основание трябва да бъде отхвърлено.

По петото правно основание, основано на нарушение на принципа на пропорционалност

212. Г-жа Vonino и други поддържат, че Актът от 14 септември 1999 г. нарушава принципа на пропорционалност. Те изтъкват, че гъвкавото тълкуване на член 29 от Правилника, на което се основава образуването на групата TDI, позволява, противно на посочения по-горе акт, да се съвместят изискванията, свързани с ефективната организация на парламентарната асамблея и гарантирането на всички членове на пълното упражняване на техния мандат.

213. Тези аргументи се изтъкват и от г-жа Vonino и други в подкрепа на тяхното възражение за незаконност на разпоредбите на член 29, параграф 1 и член 30 от Правилника взети заедно.

214. Първоинстанционният съд смята, че трябва първо да разгледа възражението за незаконност, допустимо по съображенията, изложени по-горе в точки 133 - 140, доколкото то се основава на едно нарушение на принципа на пропорционалност в светлината на аргументите, изложени по-горе в точка 212 и на тези, посочени по-горе в точка 142, възпроизведени от г-жа Vonino и други в тази връзка.

215. В това отношение, Първоинстанционният съд подчертава, че съгласно съдебната практика, принципът на пропорционалност изисква актовете, приети от институциите на Общността да бъдат подходящи и необходими за постигане на желаната цел, като се подразбира, че когато има избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до най-малко ограничаващата (вж., по-специално Решение на Съда от 17 май 1984 г. По дело Denkavit Nederland, 15/83, Recueil стр. 2171, точка 25, и Решение от 11 юли 1989 г., по дело Schröder, 265/87, Recueil стр. 2237, точка 21).

216. В случая, от анализа изложен по-горе, в точки 144 - 149, се установява, че разпоредбите на член 29, параграф 1 и член 30 от Правилника, взети заедно представляват вътрешноорганизационни мерки, подходящи и необходими по отношение на законните цели, описани в посочените по-горе точки. Наистина, само групите, съставени от членове, споделящи политически ориентации по смисъла на член 29, параграф 1 от Правилника позволяват на Парламента да изпълнява, с оглед на неговите присъщи характерни особености, и на задълженията във връзка с функционирането му, институционалните мисии и целите, които са му възложени от Договора. Ако членовете, деклариращи, че образуват една група по смисъла на член 29 от Правилника, нямат никаква политическа ориентация по между си, Парламентът няма избор освен да забрани образуването на такава група и да ги третира, както го предвижда член 30 от Правилника, като независими членове на ЕП, за да не провали осъществяването на законните цели, към които се стреми чрез своето структуриране в политически групи.

217. От това следва, че разпоредбите на член 29, параграф 1 и член 30 от Правилника, взети заедно, не биха могли да се разглеждат като мерки, надхвърлящи в нарушение на принципа на пропорционалност, пределите на това, което е подходящо и необходимо, за да бъдат достигнати законните цели, посочени в предходната точка.

218. Вярно е, че независимите членове на ЕП, по смисъла на член 30 от Правилника не се ползват, при упражняване на тяхната функция, от същите предимства, като тези, които са предоставени на членовете на политическите групи. Обаче, както това беше отбелязано по-горе в точки 155 и 156, едно такова положение произтича не от разпоредбите на членове 29, параграф 1 и 30, взети заедно, а от елементите на вътрешната правна уредба на Парламента, описани по-горе в точка 156.

219. Наистина, Парламентът е този, който трябва да проучва, при условията, посочени по-горе в точка 157 и под евентуалния контрол на съдията на Общността, съответствието на едно такова положение на принципа на пропорционалност, проверявайки дали по отношение на всяка една от вътрешните разпоредби, изброени по-горе в точка 156, едно по-малко ограничително разрешение не би било в състояние да позволи да бъдат постигнати по също толкова подходящ начин законните цели, преследвани от Парламента, чрез неговото структуриране в политически групи.

220. В случая обаче, трябва да се припомни, че г-жа Bonino и други не се позовават на незаконността на посочените в предходната точка (вж. по-горе точка 158) вътрешни разпоредби.

221. При всяко положение, нарушението на принципа на пропорционалност, от което евентуално би била опорочена една или друга от тези вътрешни разпоредби би могло само да засегне законността на разглежданата разпоредба и на акта, който би бил приет от Парламента въз основа на нея. То не би било обаче, от естество да обори анализа, направен по-горе в точки 144 - 149 и 215 - 217.

222. От изложения по-горе анализ следва (вж. по-горе точки 215 - 221), че възражението за незаконност на членове 29, параграф 1 и на член 30 от Правилника, доколкото то се основава на едно нарушаване на принципа на пропорционалност, трябва да бъде отхвърлено, като необосновано.

223. Въз основа на съображенията, изложени по-горе в точки 144 - 160, 200 - 205 и 215 - 222, трябва следователно да се отхвърли възражението за незаконност, направено от г-жа Bonino и други срещу разпоредбите на членове 29 параграф 1 и 30 от Правилника, взети заедно.

224. Анализът, направен по-горе в точки 215 - 221 води до отхвърляне на доводите, развити от г-жа Bonino и други във връзка с разглежданото правно основание, които се смесват с твърденията, изложени от тези ищци за оспорване на съответствието на разпоредбите на членове 29 параграф 1 и 30 от Правилника, взети заедно с принципа на пропорционалност (вж. по-горе точки 212 и 213).

225. Действително, трябва да се припомни, че Актът от 14 септември 1999 г., с това че лишава членовете, които като тези които са декларирали образуването на групата TDI, нямат политически ориентации помежду си, от възможността да образуват заедно една политическа група по смисъла на вътрешната правна уредба на Парламента и води до това те да бъдат смятани като независими членове на ЕП, само прилага последствията от

неспазването от тяхна страна на изискването за политически ориентации, поставено от член 29 параграф 1 от Правилника и прилага разрешението, предвидено в член 30 от Правилника за членовете, които не отговарят на това изискване (вж. по-горе точка 162).

226. Съответствието на тези две разпоредби с принципа на пропорционалност не може да бъде оспорено (вж. по-горе точки 144 - 149 и 215 - 217).

227. Актът от 14 септември 1999 г. не би могъл, при това положение, да се разглежда като нарушаващ принципа на пропорционалност.

228. Трябва да се добави, че липсата на равновесие, изтъкнато от г-жа Bonino и други (вж. по-горе точка 212), между изискванията за ефективна организация на Парламента и гарантирането на всички членове на ЕП на пълното упражняване на техния парламентарен мандат, е резултат не на Акта от 14 септември 1999 г., а на вътрешни разпоредби на Парламента, описани по-горе в точка 156, чиято законност обаче не е оспорена от ищите (вж. по-горе точки 158 и 167).

229. Въз основа на изложените по-горе съображения, петото правно основание трябва да бъде отхвърлено.

По шестото правно основание, изведено от нарушение на принципа на свободното сдружаване

230. Г-н Martinez и г-н de Gaulle изтъкват, че Актът от 14 септември 1999 г. нарушава свободното сдружаване, гарантирано от член 11 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). Те поддържат, че в името на тази свобода, на членовете на ЕП трябва да бъде разрешено да се организират в групи, за да могат да имат достъп до една съвкупност от прерогативи, необходими за доброто функциониране на демокрацията, без при това да трябва да се подчиняват на една политическа програма, задължителна и засягаща тяхната политическа независимост и демократичния процес. Като забранява образуването на групата TDI, след като тя е имала за законна цел да сложи край на дискриминацията, понасяна от независимите членове на ЕП, Парламентът бил засегнал, по политически съображения, свободното сдружаване.

231. В това отношение, Съдът подчертава, че принципът на свободното сдружаване, който е прогласен в член 11 от ЕКПЧ, и който е резултат от конституционните традиции, общи за държавите-членки, е част от основните права, които съгласно установена практика на Съда, между другото потвърдена с преамбюла от Единния европейски акт и с член 6, параграф 2 ЕС, са защитени в правния ред на Общността (вж., по-специално Решение на Съда от 15 декември 1995 г., по дело Bosman, C-415/93, Recueil стр. I-4921, точка 79, и Решение от 8 юли 1999 г., по дело Montecatini/Комисия, C-235/92 P, Recueil стр. I-4539, точка 137).

232. Дори и да се приеме обаче, че цитираният принцип е предназначен да се прилага на ниво на вътрешната организация на Парламента, трябва да се подчертае, че той няма абсолютен характер. Упражняването на правото на сдружаване може да бъде съчетано с ограничения, отговарящи на законни

мотиви, доколкото такива ограничения не съставляват, с оглед на преследваната цел, несъразмерна и нетърпима намеса, която би засегнала самата същност на това право (вж. в този смисъл, Решение на Съда от 13 юли 1989 г., по дело Wachauf, 5/88, Recueil стр. 2609, точка 18, и Решение от 13 април 2000 г., по дело Karlsson и други, C-292/97, Recueil стр. I-2737, точка 45; вж. също Европейски съд по правата на човека, Решение по дело Le Compte, Van Leuven и De Meyere от 23 юни 1981 г., серия A № 43, точка 65).

233. В случая, принципът на свободното сдружаване не е пречка за това, в рамките на своето право да определя вътрешната организация, Парламентът да подчини образуването на една група от членове вътре в него, на изискване за политически ориентации, продиктувано от преследването на законни цели (вж. по-горе точки 145 - 149) и да забрани, както това следва от Акта от 14 септември 1999 г., образуването на една група, която, както групата TDI, пренебрегва по очевиден начин, едно такова изискване. Такива мерки, които отговарят на законни мотиви, не засягат правото на съответните членове на ЕП да се организират в група, при спазване на условията, предписани за тази цел от Правилника.

234. Принципът на свободно сдружаване не би могъл, при тези условия, да бъде ефективно използван от г-н Martinez и г-н de Gaulle за оспорване валидността на тълкуването на член 29, параграф 1 от Правилника, прието от Парламента и непризнаването от него на групата TDI.

235. С оглед на изложените по-горе съображения, шестото правно основание трябва да бъде отхвърлено.

По седмото правно основание, основано на несъобразяването с парламентарните традиции, общи за държавите-членки.

236. Г-н Martinez и г-н de Gaulle изтъкват, че като забранява образуването на смесени групи, след като една такава забрана не произтича от член 29 от Правилника, Парламентът, в Акта от 14 септември 1999 г., приема тълкуване на този текст, което се отклонява от по-голямата част от законодателствата и парламентарните практики на държавите-членки. Те се позовават на положението в сила в италианската и испанската парламентарни асамблеи, където независимите членове били вписани служебно в една смесена група, ползваща се със същия статут и със същите прерогативи като политическите групи.

237. Те подчертават също характерните особености на германската парламентарна система. Тази система, която била с концепция, аналогична на тази на европейската парламентарна система, разрешавала създаването на смесени парламентарни групи със съгласието на Бундестага. Между другото, практиката на Германския конституционен съд гарантирала на членовете, непринадлежащи към една политическа група еднакви права с тези на парламентаристите, участващи в такава група. Германската парламентарна система, смятана като най-прецизната в Европа, се оказвала следователно по-малко засягаща индивидуалните права на членовете, отколкото тази произтичаща от тълкуването, защитено от Парламента в Акта от 14 септември 1999 г.

238. Front national твърди, че нивото на осъществената дискриминация в Парламента между независимите членове на ЕП и членовете на политическите групи не се среща в нито една национална парламентарна асамблея. Примерите, извлечени от парламентарната практика в сила в различни държави-членки (Кралство Испания, Италианската република, Кралство Нидерландия, Република Финландия, Кралство Швеция, Република Австрия и Федерална република Германия) показвали, че Актът от 14 септември 1999 г. е явно противоречащ на сравнителното парламентарно право.

239. Г-жа Vonino и други твърдят, че непризнаването от Парламента на правото на независимите членове на ЕП на прерогативите, свързани с принадлежността към една политическа група контрастира с парламентарната практика в сила в няколко държави-членки.

240. В това отношение, Първоинстанционният съд смята, на първо място, че дори да се предположи, че съдебната практика, според която съдията на Общността, гарантирайки защитата на основните права, е задължен да се ръководи от конституционните традиции общи за държавите-членки (вж., по-специално Решение на Съда от 17 декември 1970 г., по дело *Internationale Handelsgesellschaft*, 11/70, *Recueil* стр. 1125, точка 4, и Решение от 14 май 1974 г., по дело *Nold/Комисия*, 4/73, *Recueil* стр. 491, точка 13), се прилага по аналогия, по отношение на парламентарните традиции общи за последните, Актът от 14 септември 1999 г., поради това че забранява образуването на групи, чиито членове отричат, както в случая, всякаква политическа ориентация между тях, не би могъл да бъде счетен за противоречащ на една парламентарна традиция, обща за държавите-членки.

241. Действително указанията, предоставени от ищите в техните писмени изложения, само показват, че образуването на технически или смесени групи се допуска в една или друга национална парламентарна асамблея.

242. Те не позволяват обаче, да се изключи, че националните парламенти, които както Парламентът, подчиняват образуването на една група, вътре в тях, на изискване за политически ориентации, биха приели, по отношение на декларация за образуване на група, аналогична на тази на групата TDI, тълкуване, идентично на това, възприето от Парламента в Акта от 14 септември 1999 г. Те не дават основание също така, да се направи извода, че образуването на една група като групата TDI, чиито членове посочват изрично, че тя е лишена от всякакъв политически характер, би било възможно в по-голямата част от националните парламенти.

243. След това, трябва да се припомни, че твърдяните дискриминации, осъществени от Парламента между независимите членове на ЕП, каквито са членовете, декларирали образуването на групата TDI, поради Акта от 14 септември 1999 г. и членовете на политическите групи, са резултат не от посочения акт, а от вътрешните разпоредби на Парламента, описани по-горе в точка 156.

244. При тези условия, без да е необходимо да се прави проучване на сравнителното право по повод статута, отреден за независимите членове в различните национални парламентарни събрания, трябва да се отхвърли аргумента на ищите, според който Актът от 14 септември 1999 г. осъществява между членовете на групата TDI и тези на политическите групи, дискриминация, противоречаща на парламентарните традиции общи за държавите-членки.

245. С оглед на съображенията, изложени по-горе, трябва да се отхвърли седмото правно основание.

По осмото правно основание, основано на съществено процесуално нарушение

246. Front national излага правно основание, основано на съществено процесуално нарушение. Това правно основание се разделя на три части. В първата част Front national поддържа, че действието на Акта от 14 септември 1999 г. излиза извън рамките на тълкуването на Правилника. Във втората част той изтъква, че разпускането на групата TDI не е било гласувано от пленарната асамблея. В третата част, той изтъква нарушение на принципа на състезателност.

По първата част на правното основание

247. В първата част на това правно основание, Front national поддържа, че Актът от 14 септември 1999 г. е повече от едно общо тълкуване и декларация. Този акт представлявал решение с обратно действие, считано от датата на декларацията за образуване на групата TDI и подчиняващо образуването на група на ново условие, което по смисъла на член 29 от Правилника имало факултативен характер, а именно, съществуването на политически ориентации между членовете на съответната група. В подкрепа на доводите си, Front national цитира примери на технически групи, допуснати по време на предходни мандати и по време на настоящия мандат, които показвали, че в случая, Парламентът е наложил своя произволен контрол за спазване на едно факултативно условие и нарушил една обичайна норма, която никога не била оспорвана до този момент.

248. Първоинстанционният съд разбира доводите, развити от Front national в тази част на правното основание като целящи да покажат, на първо място, че Парламентът е извършил съществено процесуално нарушение като е взел чрез Акта от 14 септември 1999 г., освен решението да приеме общото тълкуване на член 29, параграф 1 от Правилника, предложено от Комисията по конституционните въпроси, решението да констатира несъществуването *ex tunc* на групата TDI.

249. Такива доводи трябва да бъдат отхвърлени.

250. Всъщност Първоинстанционният съд констатира, от една страна, че Front national не посочва твърдяното съществено процесуално нарушение, извършено от Парламента, когато последният е решил, на 14 септември 1999 г., да констатира несъществуването *ex tunc* на групата TDI в светлината на общото тълкуване на член 29, параграф 1 от Правилника, прието същия ден в пленарно заседание.

251. В това отношение, трябва да се отбележи, че според текста на разпоредбите на член 180, параграфи 5 и 6 от Правилника, тълкуванията, приети от Парламента, се възпроизвеждат под формата на забележки, отнасящи се до съответния член или до членове от Правилника и тези забележки представляват прецеденти, именно за прилагането на въпросните членове. Обратно на член 181, параграф 3 от Правилника относно хипотезата за изменение на Правилника, и по силата на който едно такова изменение влиза в сила едва на първия ден на сесията, която следва неговото приемане, упоменатите по-горе разпоредби на член 180 от Правилника не поставят в зависимост от спазването на никакъв срок нито на някаква формалност прилагането, по отношение на един конкретен случай, на тълкуването на една разпоредба на Правилника, приета от Парламента.

252. От друга страна, когато става въпрос за действието *ex tunc* на решението за констатиране несъществуването на групата TDI, следва да се подчертае, че тълкуването, което Парламентът дава на една разпоредба на неговия правилник, изяснява и уточнява значението и обхвата на последната, така както е влязла в сила. От това следва, че така тълкуваната разпоредба може да бъде прилагана по отношение на положения, възникнали преди приемането на тълкувателното решение.

253. Първоинстанционният съд разбира доводите, развити от Front national в тази част на правното основание като целящи да изтъкнат, на второ място, че с оглед на това, че техническите групи са били допуснати при предишните мандати и при настоящия мандат, трябва да се счита, че Парламентът, като отказва в случая да признае образуването на групата TDI, е, пренебрегвайки постоянното тълкуване, на което член 29, параграф 1 от Правилника е бил предмет до тогава, изменил съдържанието на тази разпоредба. Парламентът по този начин е дал на условието относно политическите ориентации императивен характер, какъвто то не е имало преди и е наложил, неоправдано, своя контрол за спазването на това условие.

254. В това отношение е добре да се припомни, че по съображенията, изложени по-горе, в точки 84, 85 и 87 - 89, обстоятелството, че Парламентът не се е противопоставил на образуването на групите, посочени от Front national в рамките на тези доводи, не е от естество да обори анализа, направен по-горе в точки 80 - 82 и 101 - 124. Този анализ показва, че относителният характер на политическите ориентации, който според изявлението на Парламента в съдебното заседание, е фигурирал във всички предходни версии на неговия вътрешен правилник с идентични изрази на тези на член 29, параграф 1 от Правилника, трябва да се смята като отговарящ, от началото на функционирането на тази институция, на императивно условие за образуването на политическа група. От този анализ следва също, че Парламентът разполага, въз основа на своята компетентност да прилага и да тълкува разпоредбите на своя правилник, с право на преценка, което му позволява да забранява образуването на политическа група, която като групата TDI пренебрегва по очевиден начин посоченото условие.

255. С оглед на изложените по-горе съображения, първата част на разглежданото правно основание трябва да бъде отхвърлена.

По втората част на правното основание

256. Във втората част на разглежданото правно основание, Front national поддържа, на първо място, че Комисията по конституционните въпроси не е била компетентна да взема конкретно решение относно съответствието на декларацията за образуване на групата TDI с член 29, параграф 1 от Правилника.

257. В това отношение, Първоинстанционният съд отбелязва, че съгласно точка XV 8 от приложение VI към Правилника, Комисията по конституционните въпроси е компетентна по въпросите, свързани с тълкуването на Правилника, в съответствие именно с член 180 от него.

258. По силата на член 180, параграф 1 от Правилника, в случай на съмнение по повод на прилагането или на тълкуването на Правилника, председателят на Парламента може да препрати въпроса за разглеждане на Комисията по конституционните въпроси. В съответствие с параграф 3 от същия този член, ако Комисията реши, че е достатъчно тълкуване на действащия правилник, тя предава нейното тълкуване на председателя на Парламента, който информира за това Парламента.

259. Разпоредбите, посочени в двете предходни точки, трябва да се четат в смисъл, че дават право на Комисията по конституционните въпроси, в случай на сезиране, да предложи на Парламента своето тълкуване на Правилника във връзка с конкретния проблематичен случай, който е оправдал едно такова сезиране.

260. В случая от указанията, разгледани по-горе в точки 29 и 30 следва, че Комисията по конституционните въпроси е била сезирана с въпроса за прилагането на член 29 параграф 1 от Правилника, по-специално във връзка с декларацията за образуване на групата TDI. От това следва също, че в края на заседанието си от 27 и 28 юли 1999 г., посочената комисия, от една страна, е информирала председателя на Парламента, че тя тълкувала посочената разпоредба като непозволяваща образуването на посочената група по съображение, че посочената по-горе декларация изключвала всякаква политическа ориентация и предоставяла пълна политическа независимост на членовете на тази група, и от друга страна, е предложила тълкуване на тази разпоредба, което се ръководело от конкретния случай, основание за сезирането.

261. Като действа по този начин, Комисията по конституционните въпроси е останала в рамките на своята компетентност, която ѝ е призната от разпоредбите на точка XV 8 от приложение VI и на член 180 от Правилника взети заедно.

262. На второ място, Front national твърди, че решението за разпускане на групата TDI не е било предмет на гласуване в пленарно заседание. Само общото тълкуване на член 29, параграф 1 от Правилника, предложено от Комисията по конституционните въпроси било подложено на гласуване и

след като тълкуването е било прието, председателя на Парламента бил декларираше, че гласуването се отнасяло също до посоченото по-горе решение. Всъщност, по силата на член 180, параграф 4 от Правилника, той е трябвало да се произнесе само по това тълкуване, Парламентът е бил, по този начин, ангажиран в приемането на един текст, с който той не бил имал възможност да се запознае изцяло.

263. В това отношение, Първоинстанционният съд припомня, че по време на пленарното заседание на 13 септември 1999 г., председателя на Парламента е прочела на парламентарното събрание съдържанието на писмото, което ѝ е било изпратено на 28 юли 1999 г. от председателя на Комисията по конституционните въпроси, така както то е изложено по-горе в точка 38. Следователно, тя е информирала Парламента, от една страна, за конкретното тълкуване на член 29, параграф 1 от Правилника, предложено от посочената комисия що се отнася до декларацията за образуване на групата TDI и за мотивите на това конкретно тълкуване, и от друга страна, за съдържанието на текста, който тази комисия е била предложила да бъде добавен като общо тълкуване на член 29, параграф 1 от Правилника.

264. Така информирани, членовете на ЕП, след възражението, направено от групата TDI, срещу това общо тълкуване, са взели участие в гласуването по това тълкуване, като са съзнавали конкретните последици от едно такова гласуване за декларацията за образуване на групата TDI. Те задължително са разбрали, че като се произнасят относно посоченото по-горе тълкуване, те се произнасят в същото време и относно съответствието на тази декларация с член 29 параграф 1 от Правилника, и следователно относно съдбата на групата TDI. При тези обстоятелства отделно гласуване по тази точка не е било оправдано.

265. Въз основа на изложените по-горе съображения, следва да се отхвърли втората част на разглежданото правно основание.

266. В третата част на разглежданото правно основание, Front national излага, че като не е организиран, преди приемането на Акта от 14 септември 1999 г., дебат, даващ възможност на членовете на групата TDI да се защитят по отношение на обвинението относно липсата на политически ориентации между тях, Парламентът не се е съобразил с принципа на състезателност и на зачитането на правото на защита. Той добавя, че дебатите на Комисията по конституционните въпроси са били проведени при закрити врати, и че членовете на групата TDI са присъствали като институционни членове на тази комисия.

267. Първоинстанционният съд констатира обаче, че между 20 юли 1999 г., дата на която председателите на политическите групи са оспорили съответствието на групата TDI с член 29, параграф 1 от Правилника, и 14 септември 1999 г., членовете на тази група, на няколко пъти, са били в състояние да изложат тяхната гледна точка пред другите членове, във връзка с критиките относно несъответствието на тази група с посочената по-горе разпоредба.

268. Всъщност на първо място, протоколът от заседанието на Председателският съвет от 21 и 22 юли 1999 г. говори за две изказвания на 61999A0222 – ЦПР - финализиран

г-жа Bonino, в качеството на изпълняваща длъжността председател на групата TDI, под точка 2 от дневния ред, посветена на образуването на тази група. По време на това заседание тя, по-специално е „представил(а) своята записка, изброяваща няколко технически групи, които са възникнали по-рано и отбелязваща, че вътрешният правилник на Парламента не се е променил по въпроса за политическата ориентация”. Тя също е „изразила резерви що се отнася до преценката на критерия за политическа ориентация”.

269. Второ, докладът от заседанието на Комисията по конституционните въпроси от 28 юли 1999 г. отразява, в точката, посветена на „тълкуването на член 29 от Правилника относно образуването на (групата TDI)” изказвания на г-н Speroni и г-н Dupuis. Посочването „(TDI)” фигуриращо до техните имена показва, че те са се изказали от името на групата TDI и са били приети като такива от другите членове на Комисията.

270. Г-н Speroni, по-специално изтъква:

„Всички формалности за образуване на една група са били изпълнени. Смесената група не е несъвместима със съществуването на други групи, за да излезе от гетото на независимите членове на ЕП. Политическите дезориентации съществуват също в другите групи на Европейския парламент (...) Статутът на индивидуалния парламентарист не е ефективен. Не трябва другите групи да решават за създаването или не на други групи (...) Член 29 не изисква обосноваване на тези политически ориентации. На едно минимално ниво, минимум ориентации на обща минимална основа.”

271. По повод на това заседание, трябва да се добави, че не се установява от протокола за него, че Комисията се е събрала при закрити врати. Между другото, Front national не посочва нито едно доказателство, което може да докаже, че членовете, които не са участвали в тази комисия са поискали да участват в работата ѝ на основание на член 166, параграф 3 от Правилника и не им е било разрешено да присъстват.

272. На трето място, по време на разглеждането на точката от дневния ред на пленарното заседание на Парламента от 14 септември 1999 г. относно приемането на протокола от заседанието от предния ден, г-н Gollnisch е изразил, от името на групата TDI, следните съображения:

„Бих искал, ако разрешите в една секунда също, да кажа много накратко защо, според нас, тълкуване(то) (на член 29) не трябва да бъде възприето. Член 29 от нашия правилник, (параграф) 4, гласи, че една декларация на група трябва да посочва наименованието на групата, името на нейните членове и състава на нейното бюро. Това са трите единствени изисквания на нашия правилник.

Ако, скъпи мои колеги, поради презрение, може би към правата на малцинствата, чрез израза на една хегемонистична воля на големите групи, вие приемете едно тълкуване, което отива отвъд буквата, всъщност много ясна, от (Правилника), привличам вниманието ви върху факта, че вие ще създадете един много голям прецедент и много вредоносен, който би могъл

да се обърне, някой ден, срещу която и да е от групите или подгрупите на това Събрание.

Вие ще дадете, всъщност, на мнозинството на Събранието, по конюнктурен начин, възможността да се произнася по политическите ориентации, които могат да съществуват между един или друг от членовете, които все пак са положили своя подпис под образуването на една група и ние знаем много добре, че съществуват, включително вътре в мажоритарните групи, фракции, които със сигурност са в разногласие помежду си по една обща политическа програма.”

273. Въз основа на изложените съображения, трябва да се отхвърли третата част на проучваното правно основание.

274. От това следва, че осмото правно основание трябва да бъде отхвърлено в неговата цялост.

По деветото правно основание, изведено от презумпция за злоупотреба с процесуални правомощия

275. Front national се позовава на една презумпция за злоупотреба с процесуални правомощия. Позовавайки се на измененията, направени в миналото в член 14 от Правилника относно реч за откриване на новия мандат, в член 34 относно вота на недоверие, визиращ Комисията и, в член 126 относно кворума, той изтъква, че Актът от 14 септември 1999 г. е част, като тези изменения, от волята на Парламента да ограничава систематично правата на някои членове, по-специално на членовете на Front national.

276. Първоинстанционният съд припомня обаче, че съгласно установена съдебна практика има злоупотреба с правомощие, на която злоупотребата с процесуални правомощия е само една от формите, само ако се установи, въз основа на обективни данни, значими и съвпадащи, че оспорваният акт е бил приет с изключителната, или най-малкото определяща цел, да достигне цели различни от тези, по отношение на които се прави възражението (вж., по-специално Решение на Съда от 25 юни 1977 г., по дело Италия/Комисия, C-285/94, Recueil стр. I-3519, точка 52, и Решение на Първоинстанционния съд от 6 април 1995 г., по дело Ferriere Nord/Комисия, T-143/89, Recueil стр. II-917, точка 68).

277. В случая примерите, извадени от предходни изменения на вътрешния правилник на Парламента не са от естество да докажат, че решенията, взети от Парламента на 14 септември 1999 г. (вж. по-горе точка 46) са били резултат на една целенасочена воля от негова страна, да засегне правата на някои членове, по-специално на тези на ищеца по дело T-327/99. Напротив, изложеният анализ в точки 101 - 124 по-горе показва, че Парламентът в случая е използвал напълно законно правото на преценка, с което разполага, що се отнася до съответствието на една група с изискването за политически ориентации, поставено от член 29, параграф 1 от Правилника, и че изправен пред един случай на липса на политически ориентации толкова явен, като този свързан с декларацията за образуване на групата TDI, той е могъл само да констатира несъществуването на тази група поради неспазване на посоченото по-горе изискване.

278 От това следва, че деветото правно основание трябва да бъде отхвърлено.

279. С оглед на всички предходни съображения, следва да се отхвърлят исквете за отмяна.

По съдебните разноски

280. Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като ищците са загубили делото, всеки от тях ще понесе, в съответствие с исканията на Парламента, своите собствени съдебни разноски и тези, направени от Парламента по разглежданото дело, включително що се отнася до дело T-222/99, съдебните разноски, свързани с предварителното производство.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (трети разширен състав) реши:

1. Делата T-222/99, T-327/99 и T-329/99 се присъединяват за целите на решението.

2. Отхвърля исквете.

3. Ищците ще понесат, по всяко дело, собствените си разноски и тези, направени от Парламента, включително що се отнася до дело T-222/99, съдебните разноски, свързани с предварителното производство.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 2 октомври 2001 година.

Подписи